

St.prp. nr. 33

(2008–2009)

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

*Tilråding fra Utenriksdepartementet av 19. desember 2008,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Stoltenberg II)*

1 Bakgrunn

EØS-komiteen vedtok 7. november 2008 å endre vedlegg IX til EØS-avtalen ved innlemmelse av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF, samt oppheving av direktiv 97/5/EF.

Ettersom gjennomføringen i norsk rett krever lovendring, ble beslutningen i EØS-komiteen tatt med forbehold om Stortingets samtykke til godkjenning i samsvar med Grunnloven § 26 annet ledd.

Beslutningen i EØS-komiteen og direktivet i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Nærmere om direktivet

Direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked regulerer betalingstjenestevirksomhet i EU, og har som formål å skape et enhetlig rettslig rammeverk for betalingstjenester i EU-området. Direktivets kapittel I legger for det første

til rette for en harmonisering av markedsadgangen i EU-området for betalingsformidlere som ikke er kredittinstitusjoner. Direktivet har også regler om åpenhet om vilkår ved inngåelse av avtaler om betalingsformidling, regler for betalingsformidlingen og regler om informasjonskrav til tilbyderne av tjenestene. Videre har direktivet regler om rettigheter og forpliktelser for brukere og tilbydere av betalingstjenester.

Direktivets kapittel II fastsetter krav om konsesjon for, og krav til, foretak som skal tilby betalings-tjenester og som ikke er kredittinstitusjoner, e-pengeinstitusjoner eller postgiroinstitusjoner, såkalte betalingsinstitusjoner. Det er krav om at betalingsinstitusjonene skal være underlagt tilsyn. Det stilles videre krav til foretakenes likviditet og soliditet. Foretak som oppfyller nasjonale vilkår som er i overensstemmelse med direktivet, har rett til å etablere virksomhet i andre EU-stater og å yte grense-overskridende virksomhet basert på tillatelse og tilsyn i hjemlandet. Betalingsinstitusjonene vil også få mulighet til å yte en begrenset kreditt i inn-til tolv måneder, så lenge kreditten kun ytes i tilknytning til et betalingsformidlingsoppdrag.

Kapittel III i direktivet fastsetter bl.a. bestemmelser om tjenesteyterens opplysningsplikt og om

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

hvordan informasjon skal gis til betaleren og betalingsmottakeren. Reglene skiller mellom enkeltstående betalingsoppdrag og rammekontrakter for betalingsoppdrag.

Direktivets kapittel IV fastsetter bl.a. regler om autorisasjon av betalingsoppdrag, utførelse av betalingsoppdrag, maksimal tid for gjennomføring av betalingsoppdrag, renteberegning ved betalingsoverføringer, tjenesteyterens ansvar for transaksjonen og midlene, tjenestetilbyders og betalers ansvar for tap ved uautoriserte betalingstransaksjoner, og om sanksjoner og utenomrettslige klageordninger.

Direktivet er i følge artikkel 86 et fullharmoniseringsdirektiv, men med enkelte unntak fra prinsippet om fullharmonisering, bl.a. ved at medlemsstatene kan gi forbrukeren økt beskyttelse ved misbruk av betalingskort.

3 Beslutningen i EØS-komiteen

I henhold til EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 skal EØS-avtalens vedlegg IX endres.

EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 inneholder en innledning og fem artikler. I innledningen blir det vist til EØS-avtalen, og særlig artikkel 98, som gjør det mulig å endre vedleggene til avtalen gjennom beslutning i EØS-komiteen.

Artikkel 1 slår fast at det i EØS-avtalens vedlegg IX skal gjøres følgende endringer:

1. Etter nr. 16d (kommisjonsbeslutning 2004/10/EF) skal nytt nr. 16e lyde:
«16e.**32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»
2. I nr. 23b (europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF) tilføyes følgende:
«, endret ved:
– **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»
3. I nr. 14 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF) og nr. 31e (europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF) skal nytt strekpunkt lyde:

«– **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»

4. Teksten i nr. 16a (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF) oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Artikkel 2 slår fast at det i EØS-avtalens vedlegg XIX skal gjøres følgende endringer:

1. I nr. 3a (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF) skal nytt strekpunkt lyde:
«– **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»
2. Teksten i nr. 7c (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF) oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Artikkel 3 fastsetter at teksten til direktiv 2007/64/EF på islandsk og norsk, som vil bli kunngjort i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 4 slår fast at beslutningen trer i kraft 8. november 2008, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 5 slår fast at beslutningen i EØS-komiteen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

4 Forholdet til norsk rett

Direktivet vil kreve endringer i norsk regelverk, herunder i lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven), i lov 25. juni 1999 nr. 46 om finansavtaler og finansoppdrag (finansavtaleloven), og i lov 17. desember 1999 nr. 95 om betalingssystemer m.v. For eksempel kan det bli aktuelt med endringer i finansavtalelovens regler om renteberegning og om ansvar ved misbruk av betalingsinstrumenter.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Direktivet medfører at en ny gruppe foretak vil være underlagt tilsynsmyndighetenes tilsyn og kontroll. Det er derfor tenkelig at gjennomføringen av direktivet i norsk rett vil kunne medføre noe økte tilsynsoppgaver for Kredittilsynet.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

Direktivet vil medføre enkelte administrative konsekvenser for private, ved at de institusjoner som i dag tilbyr betalingstjenester, blant annet vil måtte legge om og endre sine standard kundeavtaler, samtidig som endringer i institusjonenes interne rutiner på enkelte områder må påregnes.

EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF.

Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

tilrår:

6 Konklusjon og tilråding

Finansdepartementet tilrår at Norge godkjenner beslutningen i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked.

Vi **HARALD**, Norges Konge,

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked, i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

I

Stortinget samtykker i godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester) og vedlegg XIX (Forbrukervern)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, endret ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt «avtalen», særlig artikkel 98, og

på følgende bakgrunn:

1. Avtalens vedlegg IX er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 81/2008 av 4. juli 2008¹.
2. Avtalens vedlegg XIX er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 88/2008 av 4. juli 2008².
3. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF³ skal innlemmes i avtalen.
4. Direktiv 2007/64/EF opphever med virkning fra 1. november 2009 direktiv 97/5/EF⁴, som er innlemmet i avtalen og følgelig må oppheves i avtalen med virkning fra 1. november 2009 –

BESLUTTET FØLGENDE:

Artikkel 1

I avtalens vedlegg IX gjøres følgende endringer:

1. Etter nr. 16d (kommisjonsbeslutning 2004/10/EF) skal nytt nr. 16e lyde:
«16e. **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»

¹ EUT L 280 av 23.10.2008, s. 12, og EØS-tillegget til EUT nr. 64 av 23.10.2008, s. 5.

² EUT L 280 av 23.10.2008, s. 25, og EØS-tillegget til EUT nr. 64 av 23.10.2008, s. 18.

³ EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1.

⁴ EFT L 43 av 14.2.1997, s. 25.

2. I nr. 23b (europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF) tilføyes følgende:

«, endret ved:

- **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»

3. I nr. 14 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF) og nr. 31e (europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF) skal nytt strekpunkt lyde:

«– **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»

4. Teksten i nr. 16a (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF) oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Artikkel 2

I avtalens vedlegg XIX gjøres følgende endringer:

1. I nr. 3a (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF) skal nytt strekpunkt lyde:
«– **32007 L 0064:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).»
2. Teksten i nr. 7c (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF) oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Artikkel 3

Teksten til direktiv 2007/64/EF på islandsk og norsk, som vil bli kunngjort i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 4

Denne beslutning trer i kraft 8. november 2008, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1⁵.

⁵ Forfatningsrettslige krav angitt.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

Artikkel 5

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel, 7. november 2008.

For EØS-komiteen

Formann

Nikolaus von Liechtenstein

EØS-komiteens sekretærer

Bergdis Ellertsdóttir

Matthias Brinkmann

Vedlegg

Felleserklæring fra avtalepartene i forbindelse med beslutning nr. 114/2008 om innlemming av direktiv 2007/64/EF i avtalen

«Avtalepartene erkjenner Liechtensteins særskilte situasjon, særlig at Liechtenstein og Sveits i 1980 inngikk en valutatraktat som innebærer at Liechtenstein er omfattet av det sveitsiske valutaområdet. Betalingstransaksjoner behandles derfor gjennom det sveitsiske betalingssystemet. Det må tas hensyn til denne generelle ordningen.»

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 47 nr. 2 første og tredje punktum og artikkel 95,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen, etter samråd med Den europeiske økonomiske og sosiale komité,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank¹,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251² og

ut fra følgende betraktninger:

1. Det er svært viktig for opprettelsen av det indre marked at alle indre grenser i Fellesskapet fjernes for å tillate fritt varebytte og fri bevegelighet for personer, tjenester og kapital. Det er derfor avgjørende at det felles marked for betalingstjenester fungerer tilfredsstillende. På det nåværende tidspunkt er imidlertid den manglende harmoniseringen på dette området til hinder for at dette markedet fungerer tilfredsstillende.
2. Markedene for betalingstjenester i medlemsstatene er for tiden organisert hver for seg etter nasjonale retningslinjer, og den juridiske rammen for betalingstjenester er fragmentert i 27 nasjonale rettssystemer.
3. Flere fellesskapsrettsakter er allerede vedtatt på dette området, nemlig europaparlaments- og rådsdirektiv 97/5/EF av 27. januar 1997 om pengeoverføringer på tvers av landegrensene³ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2560/2001 av 19. desember 2001 om betalinger i euro på tvers av landegrensene⁴, men disse har ikke i tilstrekkelig grad vist seg å bote på denne situasjonen, det har heller ikke kom-

misjonsrekommandasjon 87/598/EØF av 8. desember 1987 om europeiske atferdsregler for elektronisk betaling (forholdet mellom finansinstitusjoner, næringsdrivende og tjenesteytere samt forbrukere)⁵, kommisjonsrekommandasjon 88/590/EØF av 17. november 1988 om betalingssystemer, særlig forholdet mellom innehaver og utsteder av betalingskortet⁶ eller kommisjonsrekommandasjon 97/489/EF av 30. juli 1997 om transaksjonar ved hjelp av elektroniske betalingsmiddel, særleg tilhøvet mellom utferdar og innehavar⁷. Disse tiltakene er fortsatt ikke tilstrekkelige. At nasjonale bestemmelser og en ufullstendig fellesskapsramme finnes side om side, fører til uklarheter og manglende rettssikkerhet.

4. På fellesskapsplan er det derfor av avgjørende betydning å opprette en moderne og enhetlig juridisk ramme for betalingstjenester — uansett om disse tjenestene er kompatible eller ikke med det system som er en følge av finanssektorens initiativ for ett betalingsområde for euro — som er nøytral og sikrer like konkurransevilkår for alle betalingssystemer, slik at forbrukernes valgfrihet opprettholdes, som burde bety et betydelig steg framover med hensyn til kostnader, sikkerhet og effektivitet for forbrukerne, sammenlignet med dagens nasjonale systemer.
5. Denne juridiske rammen bør sikre en samordning av nasjonale bestemmelser om forsvarlige krav, tilgang for nye ytere av betalingstjenester til markedet, informasjonskrav og respektive rettigheter og plikter for brukere og ytere av betalingstjenester. Innenfor denne rammen bør bestemmelsene i forordning (EF) nr. 2560/2001, som opprettet et felles marked for betalinger i euro med hensyn til priser, beholdes. Bestemmelsene i direktiv 97/5/EF og anbefa-

¹ EUT C 109 av 9.05.2006, s. 10.

² Europaparlamentsuttalelse av 24. april 2007 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 15. oktober 2007.

³ EFT L 43 av 14.02.1997, s. 25.

⁴ EFT L 344 av 28.12.2001, s. 13.

⁵ EFT L 365 av 24.12.1987, s. 72.

⁶ EFT L 317 av 24.11.1988, s. 55.

⁷ EFT L 208 av 2.08.1997, s. 52.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

lingene i rekommandasjon 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF bør integreres i en enkelt bindende rettsakt.

6. Det er imidlertid ikke hensiktsmessig at nevnte juridiske ramme er fullstendig utfyllende. Anvendelsen av denne rammen bør være begrenset til ytere av betalingstjenester hvis hovedvirksomhet består i å yte betalingstjenester til brukere av betalingstjenester. Det er heller ikke hensiktsmessig at nevnte ramme får anvendelse på tjenester der overføring av midler fra betaleren til betalingsmottakeren eller selve overføringen utelukkende utføres i sedler og mynter eller der overføringen er basert på sjekk, veksel, egenveksel eller et annet instrument i papirform, kuponger eller kort i papirform trukket på en yter av betalingstjenester eller på en annen part med sikte på å stille midler til betalingsmottakerens disposisjon. Videre bør det skilles ut tilfeller der midler stilles til rådighet av operatører innen telekommunikasjon, informasjonsteknologi eller nettverksdrift for å lette kjøp av digitale varer eller tjenester, som for eksempel ringetoner, musikk eller digitale aviser, i tillegg til deres normale samtale tjenester og distribusjon til digitale innretninger. Innholdet i slike varer eller tjenester kan være framstilt enten av en tredjepart eller av operatøren, som kan legge til en egenverdi til disse i form av tilgangs-, distribusjons- eller søketjenester. I det sistnevnte tilfellet, der varene eller tjenestene blir distribuert av en av disse operatørene, eller av tekniske grunner av en tredjepart, og der varene eller tjenestene bare kan benyttes i digitale innretninger som mobiltelefoner eller datamaskiner, bør den nevnte juridiske rammen ikke få anvendelse siden operatørens virksomhet går lengre enn å bare være en betalingstransaksjon. Det er imidlertid hensiktsmessig at den juridiske rammen får anvendelse på tilfeller der operatøren bare opptrer som en formidler hvis oppgave kun er å sørge for at betalingen blir foretatt til en tredjepartsleverandør.
7. Overføringer av penger er en enkel betalings-tjeneste som vanligvis er basert på kontanter som leveres av en betaler til en yter av betalingstjenester, som så sender det tilsvarende beløpet, for eksempel via et kommunikasjonsnettverk, til en betalingsmottaker eller til en annen yter av betalingstjenester som opptrer på vegne av betalingsmottakeren. I supermarkeder i enkelte medlemsstater yter produsenter og andre detaljister en tilsvarende tjeneste til allmennheten som muliggjør betaling av reg-

ninger fra offentlige tjenesteleverandører og andre alminnelige regninger. Disse regningsbetalingstjenestene bør behandles som overføring av penger som definert i dette direktiv, med mindre vedkommende myndigheter anser at virksomheten faller inn under en annen betalingstjeneste oppført i vedlegget.

8. Det er nødvendig å nærmere spesifisere kategoriene av ytere av betalingstjenester som legitimt kan yte betalingstjenester i Fellesskapet, nemlig kredittinstitusjoner som tar imot innskudd fra brukere som kan benyttes i betalings-transaksjoner og som fortsatt bør være underlagt egnede forsvarlige krav i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/48/EF av 14. juni 2006 om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁸, institusjoner for elektroniske penger som utsteder elektroniske penger som kan benyttes i betalings-transaksjoner og som fortsatt bør være underlagt egnede forsvarlige krav i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/46/EF av 18. september 2000 om adgang til å starte og utøve virksomhet som institusjon for elektroniske penger og om tilsyn med slik virksomhet⁹, samt postgirokontorer som har rett til dette i henhold til nasjonal lovgivning.
9. Dette direktiv bør fastsette regler for gjennomføring av betalingstransaksjoner der midlene er elektroniske penger, som definert i artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i direktiv 2000/46/EF. Dette direktiv bør imidlertid verken regulere utstedelse av elektroniske penger eller endre reglene for forsvarlig tilsyn av institusjoner for elektroniske penger som fastsatt i direktiv 2000/46/EF. Betalingsinstitusjoner bør derfor ikke tillates å utstede elektroniske penger.
10. For å fjerne juridiske hindringer for markedsadgang er det imidlertid nødvendig å fastsette en samlet tillatelse for alle ytere av betalingstjenester som ikke er knyttet til mottak av innskudd eller utstedelse av elektroniske penger. Det er derfor hensiktsmessig å innføre en ny kategori av ytere av betalingstjenester — «betalingsinstitusjoner» — ved å kreve en tillatelse, underlagt et sett av strenge og omfattende vilkår, av juridiske personer utenom de eksisterende kategoriene som kan yte betalingstjenester i Fellesskapet. Dermed vil de samme vilkårene få anvendelse på slike tjenester i hele Fellesskapet.

⁸ EUT L 177 av 30.06.2006, s. 1. Direktivet endret ved direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 av 21.09.2007, s. 1).

⁹ EFT L 275 av 27.10.2000, s. 39.

11. Vilkårene for å gi og beholde en tillatelse som betalingsinstitusjon bør omfatte forsvarlige krav som står i forhold til den driftsmessige og finansielle risiko som slike organer står overfor i sin forretningsdrift. I denne sammenheng er det et behov for en god ordning med hensyn til startkapital kombinert med løpende kapital som senere vil kunne utfylles på en mer avansert måte avhengig av markedets behov. På grunn av omfanget av variasjoner på området betalingstjenester bør dette direktiv tillate ulike metoder kombinert med en viss grad av tilsynsmessig skjønn for å sikre at samme typer risiko blir behandlet på samme måte for alle ytere av betalingstjenester. Kravene til betalingsinstitusjonene bør gjenspeile det faktum at betalingsinstitusjoner er engasjert i mer spesialiserte og begrensede virksomheter, som derved genererer risiko som er smalere og enklere å overvåke og kontrollere enn risiko som oppstår innen det mer omfattende spekteret av kredittinstitusjoners virksomheter. Betalingsinstitusjoner bør særlig forbys å motta innskudd fra brukere og bare tillates å benytte midler mottatt fra brukere for å yte betalingstjenester. Det bør derfor innføres bestemmelser om at midler fra kunder skal holdes atskilt fra betalingsinstitusjonens midler som er ment for annen forretningsvirksomhet. Betalingsinstitusjoner bør også være underlagt effektive krav vedrørende bekjemping av hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme.
12. Betalingsinstitusjoner bør utarbeide sine årsregnskaper og konsoliderte regnskaper i samsvar med rådsdirektiv 78/660/EØF av 25. juli 1978 med hjemmel i traktatens artikkel 54 paragraf 3 bokstav g) om årsregnskapene for visse selskapsformer¹⁰ og, der dette er relevant, rådsdirektiv 83/349/EØF av 13. juni 1983 med hjemmel i traktatens artikkel 54 paragraf 3 bokstav g) om konsoliderte regnskaper¹¹, samt rådsdirektiv 86/635/EØF av 8. desember 1986 om bankers og andre finansinstitusjoners årsregnskaper og konsoliderte regnskaper¹². Årsregnskapene og de konsoliderte regnskapene bør revideres, med mindre betalingsinstitusjonen er unntatt fra denne revisjonsplikten i henhold til direktiv 78/660/EØF og, der dette er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF.
13. Dette direktiv bør regulere betalingsinstitusjoners kredittgivning, dvs. at det gis kreditt og utstedes kredittkort, men bare der dette er nært knyttet til betalingstjenester. Bare dersom kreditt gis for å tilrettelegge for betalingstjenester og slik kreditt er av kortsiktig art og gis for en periode som ikke overstiger tolv måneder, inkludert løpende kreditt, er det hensiktsmessig å tillate at betalingsinstitusjoner gir slik kreditt med hensyn til deres virksomheter på tvers av landegrensene, på betingelse av at den i hovedsak blir refinansiert ved hjelp av betalingsinstitusjonens egne midler, samt andre midler fra kapitalmarkedene, men ikke midler som innehas på vegne av kunder for betalings-tjenester. Dette bør ikke berøre rådsdirektiv 87/102/EØF av 22. desember 1986 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om forbrukerkreditt¹³ eller andre deler av Fellesskapets regelverk eller annen nasjonal lovgivning vedrørende vilkår for å gi kreditt til forbrukere og som ikke er harmonisert av dette direktiv.
14. Medlemsstatene skal utpeke de myndigheter som har ansvar for å gi tillatelser til betalingsinstitusjoner, utføre kontroll og avgjøre saker om tilbaketrekking av slike tillatelser. For å sikre likebehandling bør medlemsstatene ikke anvende andre krav for betalingsinstitusjoner enn de som er fastsatt i dette direktiv. Alle avgjørelser som vedkommende myndigheter har tatt, bør imidlertid kunne bringes inn for en domstol. I tillegg bør oppgavene til vedkommende myndigheter ikke berøre tilsynet med betalingssystemer, som, i tråd med traktatens artikkel 105 nr. 2 fjerde strekpunkt, er en oppgave som skal utføres av Det europeiske system av sentralbanker.
15. Gitt ønskeligheten av å kunne registrere identitet og oppholdssted for alle personer som yter pengeoverføringstjenester og å tildele disse en viss grad av godtaking, uansett om disse er i stand til å oppfylle alle vilkårene for tillatelse som betalingsinstitusjoner, slik at ingen av dem blir tvunget over i den svarte økonomien, samt å bringe alle personer som yter pengeoverføringstjenester innenfor virkefeltet til visse juridiske og lovgivningsmessige minstekrav, er det hensiktsmessig og i tråd med grunnlaget

¹⁰ EFT L 222 av 14.08.1978, s. 11. Direktivet sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/46/EF (EUT L 224 av 16.08.2006, s. 1).

¹¹ EFT L 193 av 18.07.1983, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 2006/99/EF (EUT L 363 av 20.12.2006, s. 137).

¹² EFT L 372 av 31.12.1986, s. 1. Direktivet sist endret ved direktiv 2006/46/EF.

¹³ EFT L 42 av 12.02.1987, s. 48. Direktivet sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 98/7/EF (EFT L 101 av 1.04.1998, s. 17).

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

for særskilt anbefaling VI fra innsatsgruppen for finansielle tiltak til bekjempelse av hvitvasking av penger å etablere en ordning der ytere av betalingstjenester som ikke kan oppfylle alle disse vilkårene, likevel kan behandles som betalingsinstitusjoner. For disse formål bør medlemsstatene føre inn slike personer i registeret over betalingsinstitusjoner, og samtidig ikke anvende alle eller deler av vilkårene for tilatelse. Det er imidlertid svært viktig å underlegge muligheten for et unntak strenge krav knyttet til mengden av betalingstransaksjoner. Betalingsinstitusjoner som omfattes av et unntak, bør verken ha adgang til å etablere seg eller til å yte tjenester, og heller ikke indirekte kunne utøve disse rettighetene når de er medlem av et betalingssystem.

16. Det er svært viktig for alle ytere av betalingstjenester å kunne ha tilgang til tjenestene i de tekniske infrastrukturene i betalingssystemer. Slik tilgang bør imidlertid være underlagt egnede krav for å sikre disse systemenes integritet og stabilitet. Enhver yter av betalingstjenester som søker om deltakelse i et betalingssystem, bør kunne dokumentere overfor deltakerne i betalingssystemet at dens interne ordninger er tilstrekkelig robuste i forhold til alle former for risiko. Disse betalingssystemene omfatter typisk firepartskortsystemer og større systemer som behandler kredittoverføringer og direkte debiteringer. For å sikre likebehandling i Fellesskapet som mellom de ulike kategoriene av godkjente ytere av betalingstjenester, i overensstemmelse med vilkårene i deres tillatelse, er det nødvendig å klargjøre reglene vedrørende tilgang til å kunne yte betalingstjenester og tilgang til betalingssystemer. Det bør derfor fastsettes regler for likebehandling av godkjente betalingsinstitusjoner og kredittinstitusjoner slik at enhver yter av betalingstjenester som konkurrerer i det indre marked, under samme vilkår kan benytte tjenestene til de tekniske infrastrukturene i disse betalingsystemene. Det er hensiktsmessig å fastsette regler for ulik behandling for godkjente ytere av betalingstjenester og for de som omfattes av et unntak i henhold til dette direktiv, samt av unntaket i henhold til artikkel 8 i direktiv 2000/46/EF, på grunn av forskjellene i deres respektive tilsynsmessige rammer. I alle tilfeller bør ulikheter i prisvilkår bare tillates når dette er motivert av ulikheter i kostnader hos yterne av betalingstjenester. Dette berører ikke medlemsstatenes rett til å begrense tilgang til systemisk viktige systemer i samsvar med europa-

parlaments- og rådsdirektiv 98/26/EF av 19. mai 1998 om endeleg oppgjør i betalingssystem og i oppgjørssystem for verdipapir¹⁴ og heller ikke kompetansen til Den europeiske sentralbank og Det europeiske system av sentralbanker (ESSB), som fastsatt i traktatens artikkel 105 nr. 2, samt i artikkel 3 nr. 1 og artikkel 22 i ESSB-vedtektene vedrørende tilgang til betalingssystemer.

17. Bestemmelsene vedrørende tilgang til betalingssystemer bør ikke få anvendelse på systemer som er satt opp og drevet av en enkelt yter av betalingstjenester. Slike betalingssystemer kan drive enten i direkte konkurranse med andre betalingssystemer, eller mer typisk i en markedsnisje som ikke i tilstrekkelig grad omfattes av betalingssystemer. De omfatter typisk trepartssystemer, som for eksempel trepartskortsystem, betalingstjenester som tilbys av ytere av telekommunikasjonstjenester eller pengeoverføringstjenester der operatøren av ordningen er yter av betalingstjenester til både betaleren og betalingsmottakeren, samt interne systemer i bankkonsern. For å stimulere konkurransen som slike betalingssystemer kan gi etablerte velkjente betalingssystemer, bør det i prinsippet ikke være hensiktsmessig å gi tredjeparter tilgang til disse betalingssystemene. Slike systemer bør likevel være underlagt Fellesskapets og nasjonale konkurranseregler som kan kreve at det gis tilgang til ordningene for å opprettholde en effektiv konkurranse i betalingsmarkedene.
18. Det bør fastsettes et sett av regler for å sikre innsyn i vilkår og informasjonskrav for betalingstjenester.
19. Dette direktiv bør ikke få anvendelse på betalingstransaksjoner foretatt i kontanter siden det allerede finnes et felles betalingsmarked for kontanter, og heller ikke på betalingstransaksjoner basert på sjekker i papirform, siden disse etter sin art ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis på dette området bør imidlertid være basert på prinsippene i dette direktiv.
20. Siden forbrukere og foretak ikke er i samme stilling, har de ikke behov for samme nivå av beskyttelse. Selv om det er viktig å garantere forbrukeres rettigheter ved bestemmelser som det ikke kan fravikes ved en kontrakt, er det rimelig å la foretak og organisasjoner avtale annet seg imellom. Medlemsstatene bør imidlertid ha muligheten til å fastsette at svært små

¹⁴ EFT L 166 av 11.06.1998, s. 45.

foretak, slik de er definert av kommisjonsrekommandasjon 2003/361/EF av 6. mai 2003 om definisjonen av svært små, små og mellomstore bedrifter¹⁵), bør behandles på samme måte som forbrukere. I alle tilfeller bør visse grunnbestemmelser i dette direktiv alltid være relevante, uansett brukerens status.

21. Dette direktiv bør angi forpliktelsene for ytere av betalingstjenester med hensyn til å gi opplysninger til brukere av betalingstjenester som bør få det samme høye nivået når det gjelder tydelig opplysninger om betalingstjenester for å kunne foreta velinformerte valg og innhente tilbud fra hele Den europeiske union. Av innsynsinteresse bør dette direktiv fastsette de harmoniserte kravene som er nødvendig for å sikre at nødvendig og tilstrekkelig informasjon blir gitt til brukere av betalingstjenester med hensyn til betalingstjenestekontrakten og betalingstransaksjonene. For at det indre marked skal virke på en tilfredsstillende måte når det gjelder betalingstjenester, bør medlemsstatene kunne vedta bare de informasjonsbestemmelsene som er fastsatt i dette direktiv.
22. Forbrukere bør beskyttes mot urimelig og villledende praksis i tråd med europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked¹⁶, samt europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»)¹⁷) og europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF av 23. september 2002 om fjernsal av finansielle tjenester til forbrukere¹⁸). Tilleggsbestemmelsene i disse direktivene er fortsatt relevante. Forholdet vedrørende informasjonskrav før kontrakt inngås mellom dette direktiv og direktiv 2002/65/EF bør imidlertid særlig klargjøres.
23. Den informasjonen som kreves, bør være stå i forhold til brukernes behov og kommuniseres på en standard måte. Informasjonskravene for en enkelt betalingstransaksjon bør imidlertid være forskjellig fra informasjonskravene til en rammekontrakt som omfatter en rekke betalingstransaksjoner.
24. I praksis er rammekontrakter og de betalingstransaksjonene som omfattes av disse, langt

vanligere og økonomisk viktige enn enkeltstående betalingstransaksjoner. Dersom det dreier seg om en betalingskonto eller et særlig betalingsinstrument, kreves det en rammekontrakt. Derfor bør kravene til forhåndsinformasjon vedrørende rammekontrakter være ganske omfattende og informasjonen bør alltid gis på papir eller på et annet varig medium, som for eksempel utskrifter fra bankautomater, disketter, CD-ROM-plater, DVD-plater og harddisker i personlige datamaskiner som det kan lagres elektronisk post på, samt på nettsteder, så lenge slike nettsteder er tilgjengelige for framtidig referanse i en tidsperiode som er tilstrekkelig for informasjonens formål og som tillater en uendret gjengivelse av den lagrede informasjonen. Det bør imidlertid være mulig for ytere av betalingstjenester og brukere av betalings-tjenester til i rammekontrakten å avtale hvordan senere informasjon om utførte betalings-transaksjoner skal gis, for eksempel at når det gjelder bruk av nettbank, skal all informasjon om betalingskontoen gjøres tilgjengelig på Internett.

25. I transaksjoner som bare gjelder enkeltstående betalinger bør den aller viktigste informasjonen alltid gis på initiativ av yteren av betalingstjenestene. Siden betaleren vanligvis er til stede når vedkommende inngir betalingsordren, er det ikke nødvendig å kreve at informasjonen i alle tilfeller bør gis på papir eller på et annet varig medium. Yteren av betalingstjenesten kan gi informasjon muntlig over skranken eller på annen måte gjøre slik informasjon lett tilgjengelig, for eksempel ved at vilkårene er slått opp i lokalene. Informasjon bør også gis der annen og mer detaljert informasjon er tilgjengelig (f.eks. på nettstedets adresse). Dersom forbrukeren anmoder om det, bør den viktigste informasjonen imidlertid gis på papir eller på et annet varig medium.
26. Dette direktiv bør gi forbrukeren rett til å motta relevant informasjon gratis før denne er bundet av en betalingstjenestekontrakt. Forbrukeren bør også kunne be om forhåndsinformasjon i tillegg til rammekontrakten, på papir og gratis, når som helst i løpet av kontraktsforholdet, slik at forbrukeren kan sammenligne tjenester og vilkår hos ulike ytere av betalingstjenester og i tvistetilfeller dokumentere sine kontraktsmessige rettigheter og plikter. Disse bestemmelsene bør være forenlige med direktiv 2002/65/EF. De eksplisitte bestemmelsene om gratis informasjon i dette direktiv bør ikke få som følge at det tillates at det innføres endringer for

¹⁵ EUT L 124 av 20.05.2003, s. 36.

¹⁶ EUT L 149 av 11.06.2005, s. 22.

¹⁷ EFT L 178 av 17.07.2000, s. 1.

¹⁸ EFT L 271 av 9.10.2002, s. 16. Direktivet sist endret ved direktiv 2005/29/EF.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

informasjon til forbrukere i henhold til andre relevante direktiver.

27. Måten den nødvendige informasjonen skal gis på av yteren av betalingstjenester til brukeren av betalingstjenesten bør ta hensyn til den sistnevntes behov samt praktiske tekniske spørsmål og kostnadseffektivitet, avhengig av situasjonen med hensyn til avtalen i den respektive betalingstjenestekontrakten. Dette direktiv bør derfor skille mellom to måter som informasjon skal gis på av yteren av betalingstjenester: enten bør informasjonen gis, dvs. aktivt meddeles av yteren av betalingstjenester på et egnet tidspunkt slik det kreves i dette direktiv og uten at brukeren av betalingstjenesten kommer med ytterligere anmodninger om den, eller informasjonen bør gjøres tilgjengelig til brukeren av betalingstjenesten, idet det tas hensyn til eventuelle anmodninger denne måtte ha om ytterligere informasjon. I det sistnevnte tilfellet bør brukeren av betalingstjenesten foreta en aktiv handling for å få denne informasjonen, som for eksempel å eksplisitt anmode om å få den fra yteren av betalingstjenester, logge på postboksen til sin bankkonto eller sette inn et bankkort i en skriver for å få et kontoutdrag. For slike formål bør yteren av betalingstjenester sikre at tilgang til informasjonen er mulig og at informasjonen er tilgjengelig for brukeren av betalings-tjenesten.
28. I tillegg bør forbrukeren uten tilleggsgebyr motta grunnleggende informasjon om utførte betalingstransaksjoner. Når det gjelder en enkeltstående betalingstransaksjon, bør yteren av betalingstjenester ikke belaste brukeren separat for slik informasjon. På samme måte bør det den påfølgende måned gratis gis informasjon om betalingstransaksjoner i henhold til en rammekontrakt. Men tatt i betraktning betydningen av innsyn i prissetting og ulike kundebehov, bør partene kunne avtale gebyrer for informasjon som gis hyppigere eller for tilleggsinformasjon. For å ta hensyn til ulik nasjonal praksis bør medlemsstatene tillates å fastsette regler som krever at månedlige papirbaserte kontoutdrag for betalinger alltid skal gis gratis.
29. For å legge forholdene til rette for kundemobilitet bør det være mulig for forbrukere å avslutte en rammekontrakt når det er gått et år uten at det er påløpt gebyrer. For forbrukere bør den avtalte oppsigelsesfristen ikke være mer enn en måned, og for ytere av betalingstjenester ikke mindre enn to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre plikten til ytere av betalingstjenester om å avslutte betalingstjenestekontrakten i unntakstilfeller i henhold til andre relevant deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning, som for eksempel lovgivning vedrørende hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme, handlinger rettet mot å fryse midler eller andre særlige tiltak knyttet til å forebygge og etterforske kriminalitet.
30. Betalingsinstrumenter med lave beløp bør være et billig og enkelt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke belastes med altfor strenge krav. De relevante informasjonskravene og regler for hvordan disse oppfylles bør derfor være begrenset til svært viktig informasjon, idet det tas hensyn til tekniske muligheter som med rette kan forventes av instrumenter ment for betalinger med lave beløp. Til tross for denne enklere ordningen bør ytere av betalingstjenester kunne oppnå tilstrekkelig vern tatt i betraktning den begrensede risikoen som utgjøres av slike betalingsinstrumenter, særlig med hensyn til forhåndsbetalte betalingsinstrumenter.
31. For å redusere risikoen og følgene av ikke-autoriserte eller ukorrekt utførte betalingstransaksjoner bør brukeren av betalingstjenesten underrette yteren av betalingstjenester så snart som mulig om eventuelle bestridelser vedrørende angivelige ikke-autoriserte eller ukorrekt utførte betalingstransaksjoner, forutsatt at yteren av betalingstjenester har oppfylt sine informasjonsplikter i henhold til dette direktiv. Dersom varslingsfristen er overholdt av brukeren av betalingstjenesten, bør denne kunne følge disse kravene innen preskripsjonsperiodene i henhold til nasjonal lovgivning. Dette direktiv bør ikke påvirke andre tvister mellom brukere av betalingstjenester og ytere av betalingstjenester.
32. For å gi et incentiv for brukeren av betalingstjenesten om å varsle, uten unødig opphold, sin yter av betalingstjenester om tyveri eller tap av et betalingsinstrument og dermed redusere risikoen for ikke-autoriserte betalingstransaksjoner, bør brukeren bare være ansvarlig for et begrenset beløp, med mindre brukeren av betalingstjenesten har opptrådt i bedragersk hensikt eller grovt utaktsomt. Når en bruker har underrettet en yter av betalingstjenester om at brukerens betalingsinstrument kan være kommet i urette hender, bør det ikke kreves at brukeren dekker eventuelle ytterligere tap som skyldes ikke-autorisert bruk av vedkommende instrument. Dette direktiv bør ikke berøre

- ytere av betalingstjenesters ansvar for egne produkters tekniske sikkerhet.
33. For å vurdere mulig uaktsomhet hos brukeren av betalingstjenesten, bør det tas hensyn til alle foreliggende omstendigheter. Bevis for og graden av påstått uaktsomhet bør vurderes i overensstemmelse med nasjonal lovgivning. Kontraktsmessig vilkår og betingelser knyttet til levering og bruk av et betalingsinstrument, der virkningen av slike vilkår og betingelser ville være å øke bevisbyrden hos forbrukeren eller å redusere bevisbyrden hos utstederen, bør anses som ugyldige.
34. Medlemsstatene bør imidlertid kunne fastsette mindre strenge regler enn de som nevnt foran for å opprettholde eksisterende nivåer av forbrukervern og fremme tiltroen til sikker bruk av elektroniske betalingsinstrumenter. På samme måte bør det også tas hensyn til at ulike betalingsinstrumenter innebærer ulik risiko og dermed fremme utstedelse av sikrere instrumenter. Det bør være tillatt for medlemsstatene å delvis eller helt å tillate unntak fra betalerens ansvar, unntatt i tilfeller der betaleren har opptrådt i bedragerisk hensikt.
35. Det bør fastsettes bestemmelser for fordelingen av tap i tilfelle av ikke-autoriserte betalingstransaksjoner. Ulike bestemmelser kan få anvendelse på brukere av betalingstjenester som ikke er forbrukere, siden slike brukere vanligvis er i en bedre posisjon til å vurdere risikoen for bedrageri og treffe mottiltak mot dette.
36. Dette direktiv bør fastsette regler for en tilbakebetaling for å beskytte forbrukeren når den utførte betalingstransaksjonen overstiger det beløpet som med rimelighet kunne forventes. Ytere av betalingstjenester bør kunne gi sine kunder enda gunstigere vilkår og for eksempel tilbakebetale til brukerne alle betalingstransaksjoner som er gjenstand for tvist. I tilfeller der brukeren reiser et krav om tilbakebetaling av en betalingstransaksjon, bør retten til slik tilbakeføring verken påvirke betalerens forpliktelse *vis-à-vis* betalingsmottakeren i det underliggende forholdet, f.eks. for varer eller tjenester som er bestilt, forbrukt eller på lovlig måte belastet, og heller ikke brukernes rettigheter med hensyn til tilbakekalling av en betalingsordre.
37. Når det gjelder økonomisk planlegging og rettidig oppfyllelse av betalingsforpliktelser, har forbrukere og foretak behov for å ha en viss sikkerhet med hensyn til den tiden som utførelsen av en betalingsordre tar. Dette direktiv bør der-
- for innføre et tidspunkt der rettigheter og plikter får virkning, nemlig når yteren av betalings-tjenesten mottar betalingsordren, herunder når denne har hatt mulighet til å motta den via de kommunikasjonsmidler som er avtalt i betalingstjenestekontrakten, og uten hensyn til eventuell forutgående involvering i prosessen som førte fram til opprettelsen og oversendelsen av betalingsordren, f.eks. kontroll av sikkerhet ved og tilgjengelighet av midler, informasjon om bruken av personlig identifiseringsnummer (PIN) eller utstedelse av et betalingstilsagn. Videre bør mottak av en betalingsordre skje når betalerens yter av betalings-tjenester mottar betalingsordren som skal debiteres betalerens konto. Den dagen eller det tidspunktet en betalingsmottaker overfører til sin tjenesteyter betalingsordrer for innkrevingen f.eks. av kortbetaling eller av direkte debiteringer eller når betalingsmottakeren er gitt en forhåndsfinansiering for de tilknyttede beløpene av sin yter av betalingstjenester (ved en betinget kreditt på dennes konto), bør ikke ha noen relevans i denne sammenheng. Brukere bør kunne stole på at en fullstendig og gyldig betalingsordre blir utført på en riktig måte dersom yteren av betalingstjenester ikke har noen kontraktsmessig eller lovfestet grunn for avslag. Dersom yteren av betalingstjenester avslår en betalingsordre, bør avslaget og grunnen til dette meddeles brukeren av betalingstjenesten så raskt som mulig, underlagt kravene i fellesskapsretten og nasjonal lovgivning.
38. I lys av hastigheten som moderne, fullt automatiserte betalingssystemer behandler betalings-transaksjoner på, noe som betyr at etter et visst tidspunkt kan betalingsordrer ikke tilbakekalles uten høye kostnader på grunn av at det må gripes inn manuelt, er det nødvendig å spesifisere en klar frist for tilbakekalling av betaling. Avhengig av typen av betalingstjeneste og betalingsordre kan imidlertid tidspunktet varieres etter avtale mellom partene. Tilbakekalling i denne sammenheng er bare relevant for forholdet mellom en bruker av en betalingstjeneste og en yter av betalingstjenester, og berører dermed ikke at betalingstransaksjoner i betalings-systemer er ugjenkallelige og endelige.
39. Slike ugjenkallelighet bør ikke påvirke retten eller plikten til en yter av betalingstjenester i henhold til lovgivningen i enkelte medlemsstater og basert på betalerens rammekontrakt eller nasjonale lover, forskrifter eller retningslinjer, til å tilbakebetale betaleren beløpet for den utførte betalingstransaksjonen i tilfelle av

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

en tvist mellom betaleren og betalingsmottakeren. Slik tilbakebetaling bør anses som en ny betalingsordre. Bortsett fra i de nevnte tilfellene bør rettslige tvister som oppstår i det forhold som ligger til grunn for betalingsordren, bare gjøres opp mellom betaleren og betalingsmottakeren.

40. Det er svært viktig for en fullt integrert, direkte behandling av betalinger og for rettssikkerheten med hensyn til oppfyllelsen av en eventuell underliggende forpliktelse mellom brukere av betalingstjenester, at det fulle beløpet som overføres av betaleren, blir kreditert betalingsmottakerens konto. Tilsvarende bør det ikke være mulig for noen av de formidlere som er involvert i utførelsen av betalingstransaksjoner, å foreta trekk i det overførte beløpet. Det bør imidlertid være mulig for betalingsmottakeren å inngå i en avtale med sin yter av betalingstjenester om at denne kan trekke fra sine egne gebyrer i beløpet. For at betalingsmottakeren skal kunne kontrollere at det skyldige beløpet er betalt på korrekt måte, bør likevel senere informasjon om betalingstransaksjonen angi ikke bare det fulle beløpet av midler som er overført, men også beløpet for eventuelle gebyrer.
41. Når det gjelder gebyrer har erfaring vist at deling av gebyrer mellom en betaler og en betalingsmottaker er det mest effektive systemet siden det letter den direkte behandlingen av betalinger. Det bør derfor fastsettes bestemmelser for at gebyrer normalt kan pålegges betaleren og betalingsmottakeren direkte av deres respektive ytere av betalingstjenester. Dette bør imidlertid bare få anvendelse der betalingstransaksjonen ikke krever veksling av valuta. Beløpet for eventuelle pålagte gebyrer kan også være lik null siden bestemmelsene i dette direktiv ikke påvirker den praksis der yteren av betalingstjenester ikke pålegger forbrukere gebyrer for å kreditere sine kontoer. Likedan og avhengig av kontraktvilkårene kan en yter av betalingstjenester belaste bare betalingsmottakeren (den handlende) for bruk av betalingstjenesten, som fører til at betaleren ikke belastes med noen gebyrer. Betalingssystemenes gebyrer kan være i form av en abonnementsavgift. Bestemmelsene om overført beløp eller eventuelle pålagte gebyrer har ingen direkte innvirkning på prissettingen mellom ytere av betalingstjenester eller eventuelle mellommenn.
42. For å fremme innsyn og konkurranse bør yteren av betalingstjenester ikke hindre betalingsmottakeren i å anmode om et gebyr fra betaleren for å benytte et særlig betalingsinstrument. Selv om betalingsmottakeren bør kunne stå fritt i å pålegge gebyrer for bruken av et bestemt betalingsinstrument, kan medlemsstatene bestemme om de vil forby eller begrense slik praksis i tilfeller der dette etter deres syn kan være berettiget i lys av utilbørlig prissetting eller prissetting som måtte ha en negativ innvirkning på bruken av et bestemt betalingsinstrument, idet det tas hensyn til behovet for å oppfordre til konkurranse og bruk av effektive betalingsinstrumenter.
43. For å bedre effektiviteten av betalinger i Fellesskapet bør alle betalingsordrer som initieres av betaleren og foregår i euro eller valutaen til en medlemsstat utenfor euro-området, herunder kreditt- og pengeoverføringer, være underlagt en utførelsestid på høyst én dag. For alle andre betalinger, som for eksempel betalinger initiert av eller gjennom en betalingsmottaker, inkludert direkte debiteringer og kortbetalinger, og i fravær av en eksplisitt avtale om lengre utførelsestid mellom yteren av betalingstjenester og betaleren, bør den samme utførelsestiden på én dag få anvendelse. Periodene foran kan forlenges med en ekstra virkedag dersom en betalingsordre gis på papir. Dette tillater at det fortsatt kan ytes betalingstjenester for de forbrukere som bare er vant til papirdokumenter. Når en ordning for direkte debitering benyttes, bør betalerens yter av betalingstjenester overføre innkrevingsordren innen de tidsfrister som er avtalt mellom betalingsmottakeren og dennes yter av betalingstjenester, slik at oppgjør kan skje på det avtalte forfalltidspunktet. I lys av at nasjonale infrastrukturer for betalinger ofte er svært effektive og for å forhindre en eventuell svekkelse av gjeldende tjenestenivåer, bør medlemsstatene, der dette er hensiktsmessig, tillates å beholde eller fastsette regler som setter en kortere utførelsestid enn én virkedag.
44. Bestemmelsene vedrørende utførelse med hensyn til fullt beløp og utførelsestid bør utgjøre god praksis der en av tjenesteyterne ikke befinner seg innefor Fellesskapet.
45. Det er svært viktig for ytere av betalingstjenester å kjenne til de virkelige kostnadene og gebyrene ved betalingstjenester for å kunne fatte sine avgjørelser. Følgelig bør det ikke tillates bruk av prissettingsmetoder som ikke er åpne, siden det er allment akseptert at slike metoder gjør det ekstremt vanskelig for brukere å bestemme den virkelige prisen på betalingstje-

nesten. Særlig bør bruken av valuteringsdatoer til skade for brukeren ikke være tillatt.

46. For at betalingssystemet skal fungere tilfredsstillende og effektivt er dette avhengig av at brukeren kan stole på at yteren av betalingstjenester utfører betalingstransaksjonen på korrekt måte og innen den avtalte tiden. Normalt er yteren av betalingstjenester i en slik stilling at denne kan vurdere den risiko som er involvert i betalingstransaksjonen. Det er yteren av betalingstjenester som stiller betalingssystemet til rådighet, står for ordninger vedrørende tilbakekalling av feilplasserte eller feiltildelte midler og i de fleste tilfeller bestemmer hvilke mellommenn som er involvert i utførelsen av en betalingstransaksjon. I lys av dette er det helt hensiktsmessig, bortsett fra under unormale og uforutsette omstendigheter, å pålegge yteren av betalingstjenester ansvar med hensyn til utførelse av en betalingstransaksjon som denne har akseptert fra brukeren, bortsett fra i tilfeller av handlinger og utelatelser fra betalingsmottakerens yter av betalingstjenesters side, som det bare er betalingsmottakerens ansvar å utpeke. Men for å ikke la betaleren være uten beskyttelse i usannsynlige konstellasjoner der det kan være et åpent (non liquet) spørsmål om betalingsbeløpet ble mottatt i tide av betalingsmottakerens yter av betalingstjenester eller ikke, bør den tilsvarende bevisbyrden ligge hos betalerens yter av betalingstjenester. Som regel kan det forventes at den mellomliggende institusjonen, vanligvis et 'nøytralt' organ som en sentralbank eller en oppgjørssentral som overfører betalingsbeløpet fra den avsendende til den mottakende yteren av betalingstjenester, vil lagre kontoopplysningene og vil kunne framskaffe disse der dette måtte være nødvendig. Når betalingsbeløpet er kreditert kontoen til den mottakende yteren av betalingstjenester, bør betalingsmottakeren umiddelbart ha et krav mot sin yter av betalingstjenester for kreditering av sin konto.
47. Betalerens yter av betalingstjenester bør påta seg ansvar for korrekt utførelse av betalingen, herunder særlig med hensyn til det fulle beløpet i betalingstransaksjonen og transaksjonens utførelsestid, og fullt ansvar for eventuelle feil hos andre parter i betalingskjeden fram til betalingsmottakerens konto. Som et resultat av dette ansvaret bør betalerens yter av betalingstjenester, der det fulle beløpet ikke blir kreditert betalingsmottakerens yter av betalingstjenester, korrigere betalingstransaksjonen eller uten unødig opphold betale det relevante beløp

pet for vedkommende transaksjon tilbake til betaleren, men uten at dette berører andre krav som måtte bli reist i samsvar med nasjonal lovgivning. Dette direktiv bør bare gjelde for kontraktsmessige plikter og ansvarsforhold mellom brukeren av betalingstjenesten og dennes yter av betalingstjenester. For at kredittoverføringer og andre betalingstjenester skal fungere tilfredsstillende, kreves det imidlertid at ytere av betalingstjenester og deres mellommenn, som for eksempel betalingsbehandlere, har kontrakter der deres gjensidige rettigheter og plikter er avtalt. Spørsmål knyttet til ansvar utgjør en svært viktig del av disse kontraktene. For å sikre pålitelighet blant ytere av betalings-tjenester og mellommenn som tar del i en betalingstransaksjon, må det foreligge juridisk sikkerhet med hensyn til at en ikke-ansvarlig yter av betalingstjenester blir kompensert for tap som er pådratt eller summer som er utbetalt i henhold til bestemmelsene i dette direktiv vedrørende ansvar. Ytterligere rettigheter og detaljer vedrørende innholdet av regress og hvordan krav mot yteren av betalingstjenester eller mellommenn som henhører til en mangelfull betalingstransaksjon skal behandles, bør overlates til å defineres ved kontraktsmessige ordninger.

48. Det bør være mulig for yteren av betalingstjenester å entydig angi de opplysningene som kreves for å utføre en betalingsordre på korrekt måte. På den annen side og for å unngå fragmentering av og skade etableringen av integrerte betalingssystemer i Fellesskapet, bør medlemsstatene imidlertid ikke tillates å kreve at det benyttes en særlig identifikasjonskode for betalingstransaksjoner. Dette bør imidlertid ikke forhindre medlemsstatene i å kreve at betalerens yter av betalingstjenester opptrer med behørig aktsomhet og kontrollerer, der dette er teknisk mulig og uten at det må gripes inn manuelt, at den entydige identifikasjonskoden stemmer, og der den entydige identifikasjonskoden viser seg å ikke stemme, nekte å utføre betalingsordren og underrette betaleren om dette. Ansvaret til yteren av betalingstjenester bør være begrenset til korrekt utførelse av betalingstransaksjonen i samsvar med betalingsordren til brukeren av betalingstjenesten.
49. For lettere og mer effektivt å kunne hindre bedragerier og å bekjempe betalingsbedragerier i hele Fellesskapet, bør det innføres bestemmelser om effektiv utveksling av data mellom ytere av betalingstjenester som bør kunne samle inn, behandle og utveksle person-

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

opplysninger knyttet til personer som er involvert i betalingsbedragerier. All slik virksomhet bør utføres i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger¹⁹.

50. Det er nødvendig å sikre en effektiv håndheving av bestemmelsene i nasjonal lovgivning vedtatt i henhold til dette direktiv. Hensiktsmessige framgangsmåter bør derfor etableres for å gjøre det mulig å føre fram klager mot ytere av betalingstjenester som ikke opptrer i overensstemmelse med disse bestemmelsene og, der dette er hensiktsmessig, å sikre at det blir innført effektive, forholdsmessige og avskrekkende sanksjoner.
51. Uten at det berører forbrukeres rett til bringe sin sak inn for domstolene, bør medlemsstatene sikre en lett tilgjengelig og kostnadsfolløs løsning av konflikter utenom rettssystemet mellom ytere av betalingstjenester og forbrukere som måtte oppstå i forbindelse med rettigheter og plikter i henhold til dette direktiv. Artikkel 5(2) i Roma-konvensjonen om lovvalg på kontraktsrettens område²⁰ sikrer at det vern som gis forbrukere av obligatoriske rettsregler i den stat der de har sitt vanlige bosted, ikke kan tilsidesettes av eventuelle kontraktsmessige betingelser om lovvalg.
52. Medlemsstatene bør avgjøre om vedkommende myndigheter som er utpekt til å gi tillatelse til betalingsinstitusjoner, også kan være vedkommende myndigheter med hensyn til utenrettslige ordninger vedrørende klageadgang og erstatning.
53. Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i nasjonal lovgivning knyttet til konsekvenser med hensyn til ansvar for unøyaktighet i formuleringer av eller ved overføring av opplysninger.
54. Siden det er nødvendig å se nærmere på hvorvidt dette direktiv fungerer på en effektiv måte og å overvåke framdriften når det gjelder å etablere et felles betalingsmarked, bør det kreves at Kommisjonen utarbeider en rapport tre år etter avslutningen av perioden for innarbeiding av dette direktiv i nasjonal lovgivning. Når det gjelder global integrering av finanstjenester og harmonisert forbrukervern også utenom dette direktivs effektive virkeområde, bør viktige

punkter i en slik gjennomgang være et mulig behov for å utvide anvendelsesområdet til også omfatte valutaer utenfor EU og til betalingstransaksjoner der bare én av flere ytere av betalingstjenester befinner seg innenfor Fellesskapet.

55. Siden bestemmelsene i dette direktiv erstatter bestemmelsene i direktiv 97/5/EF, bør nevnte direktiv oppheves.
56. Det er nødvendig å fastsette mer detaljerte regler vedrørende misbruk av betalingskort, et område som nå omfattes av europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF av 20. mai 1997 om forbrukervern ved fjernsalgsavtaler²¹ og direktiv 2002/65/EF. Disse direktivene bør derfor endres.
57. Siden finansinstitusjoner, i henhold til direktiv 2006/48/EF, ikke er underlagt de regler som gjelder for kredittinstitusjoner, bør de underlegges de samme kravene som betalingsinstitusjoner slik at de kan yte betalingstjenester i Fellesskapet. Direktiv 2006/48/EF bør derfor endres.
58. Siden pengeoverføringer er definert i dette direktiv som en betalingstjeneste som krever en tillatelse for en betalingsinstitusjon eller en registrering for en fysisk eller juridisk person som benytter seg av en unntaksklausul under visse omstendigheter som er omhandlet i bestemmelsene i dette direktiv, bør europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF av 26. oktober 2005 om tiltak for å hindre at det finansielle system brukes til hvitvasking og finansiering av terrorisme²² endres.
59. I rettssikkerhetens interesse er det hensiktsmessig å lage overgangsordninger for personer som har påbegynt sin virksomhet som betalingsinstitusjon i samsvar med nasjonal lovgivning som var gjeldende før dette direktiv trådte i kraft, kan fortsette denne virksomheten i vedkommende medlemsstat i en nærmere angitt periode.
60. Siden målsetting med dette direktiv, nemlig å opprette et felles marked for betalingstjenester, ikke i tilstrekkelig grad kan oppnås av medlemsstatene fordi det krever harmonisering av en lang rekke ulike regler som er gjeldende i rettssystemene i de ulike medlemsstatene, og derfor bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel

¹⁹ EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31. Direktivet endret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 av 31.10.2003, s. 1).

²⁰ EFT C 27 av 26.01.1998, s. 34.

²¹ EFT L 144 av 4.06.1997, s. 19. Direktivet sist endret ved direktiv 2005/29/EF.

²² EUT L 309 av 25.11.2005, s. 15.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette mål.
61. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av dette direktiv, bør vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er tillagt Kommisjonen²³.
62. Kommisjonen bør særlig ha myndighet til å vedta gjennomføringsbestemmelser for å ta hensyn til den teknologiske utviklingen og markedsutviklingen. Siden disse tiltakene er av allment omfang og er utformet for å endre ikke-grunnleggende bestemmelser i dette direktiv, må de vedtas i samsvar med framgangsmåten med forskriftskomite med kontroll som fastsatt i artikkel 5a i beslutning 1999/468/EF.
63. I samsvar med nr. 34 i den tverrinstitusjonelle avtalen om bedre regelverksutforming²⁴ oppfordres medlemsstatene til i egen og Fellesskapets interesse å utarbeide sine egne tabeller som så langt der er mulig viser sammenhengen mellom dette direktiv og tiltakene for innarbeiding i nasjonal lovgivning, og å offentliggjøre disse, —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Avdeling I

Formål, virkeområde og definisjoner

Artikkel 1

Formål

1. Dette direktiv fastsetter regler for at medlemsstatene skal kunne skille mellom følgende seks kategorier av ytere av betalingstjenester:
 - a) Kredittinstitusjoner i henhold til artikkel 4 nr. 1 bokstav a) i direktiv 2006/48/EF,
 - b) institusjoner for elektroniske penger i henhold til artikkel 1 nr. 3 bokstav a) i direktiv 2000/46/EF,
 - c) postgirokontorer som i henhold til nasjonal lovgivning har rett til å yte betalingstjenester,
 - d) betalingsinstitusjoner i henhold til dette direktiv,
 - e) Den europeiske sentralbank og nasjonale sentralbanker når disse ikke opptrer som

monetære myndigheter eller andre offentlige myndigheter, og

- f) medlemsstatene eller deres regionale eller lokale myndigheter når disse ikke opptrer som offentlige myndigheter.
2. Dette direktiv fastsetter også regler vedrørende innsyn i vilkår og informasjonskrav for betalingstjenester, samt de respektive rettighetene og pliktene til brukere av betalingstjenester og ytere av betalingstjenester i tilknytning til at det ytes betalingstjenester på regelmessig grunnlag eller som forretningsvirksomhet.

Artikkel 2

Virkeområde

1. Dette direktiv får anvendelse på betalingstjenester som ytes i Fellesskapet. Med unntak av artikkel 73 kommer avdeling III og IV bare til anvendelse der både betalerens yter av betalingstjenester og betalingsmottakerens yter av betalingstjenester, eller den eneste yteren av betalingstjenester i betalingstransaksjonen, befinner seg i Fellesskapet.
2. Avdeling III og IV får anvendelse på betalings-tjenester foretatt i euro eller i valutaen til en medlemsstat utenfor euro-området.
3. Medlemsstatene kan gi unntak fra anvendelsen av alle eller deler av bestemmelsene i dette direktiv til de institusjoner som er omhandlet i artikkel 2 i direktiv 2006/48/EF, med unntak av de institusjoner som omhandles i første og andre strekpunkt i nevnte artikkel.

Artikkel 3

Unntak fra virkeområdet

Dette direktiv får ikke anvendelse på følgende:

- a) Betalingstransaksjoner foretatt utelukkende i kontanter direkte fra betaleren til betalingsmottakeren, uten medvirkning av en mellommann,
- b) betalingstransaksjoner fra betaleren til betalingsmottakeren gjennom en handelsagent som har tillatelse til å forhandle fram eller slutføre salg eller kjøp av varer eller tjenester på vegne av betaleren eller betalingsmottakeren,
- c) yrkesmessig fysisk transport av sedler og mynter, herunder innsamling, behandling og levering av disse,
- d) betalingstransaksjoner som består i ikke-yrkesmessig innsamling og utlevering av kontanter innenfor rammen av ideell eller veldedig virksomhet,
- e) tjenester der kontanter leveres av betalingsmottakeren til betaleren som del av en beta-

²³ EFT L 184 av 17.07.1999, s. 23. Direktivet sist endret ved beslutning 2006/512/EF (EUT L 200 av 22.07.2006, s. 11).

²⁴ EUT C 321 av 31.12.2003, s. 1.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

- lingstransaksjon etter en eksplisitt anmodning av brukeren av betalingstjenesten rett før utførelsen av betalingstransaksjonen ved en betaling for kjøp av varer eller tjenester,
- f) pengevekslingsvirksomhet, det vil si kontanter-til-kontanter, der midlene ikke holdes på en betalingskonto,
- g) betalingstransaksjoner basert på noen av følgende dokumenter trukket på yteren av betalingstjenester med sikte på å plassere midler til betalingsmottakerens disposisjon:
- i. Papirsjekker i samsvar med Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker,
 - ii. papirsjekker tilsvarende de som er omhandlet i punkt i) og underlagt lovgivningen i medlemsstater som ikke er part i Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker,
 - iii. papirbaserte veksler i samsvar med Genève-konvensjonen av 7. juni 1930 om vedtakelse av enhetlige lover for veksler og egenveksler,
 - iv. papirbaserte veksler tilsvarende de som er omhandlet i punkt iii) og underlagt lovgivningen i medlemsstater som ikke er part i Genève-konvensjonen av 7. juni 1930 om vedtakelse av enhetlige lover for veksler og egenveksler,
 - v. papirbaserte kuponger,
 - vi. papirbaserte reisesjekker eller
 - vii. papirbaserte postanvisninger som definert av Verdenspostforeningen,
- h) betalingstransaksjoner utført innenfor et system for oppgjør av betalinger eller verdipapir mellom oppgjørssentraler og/eller sentralbanker og andre deltakere i systemet, samt ytere av betalingstjenester, men uten at dette berører artikkel 28,
- i) betalingstransaksjoner knyttet til forvaltning av verdipapir, herunder dividende, inntekt eller andre fordelinger, eller innløsning eller salg, utført av personer som omhandlet i bokstav h) eller av investeringsforetak, kredittinstitusjoner, foretak for kollektiv investering eller kapitalforvaltningsforetak som yter investeringstjenester og andre foretak som tillates å ha deponert finansielle instrumenter,
- j) tjenester som ytes av tekniske tjenesteytere som støtter ytelsen av betalingstjenester, men uten at disse noen gang kommer i besittelse av de midler som skal overføres, herunder behandling og lagring av data, tillitsskapende tjenester og integritetsbeskyttelse, autentisering
- av data og enheter, levering av tjenester innen informasjonsteknologi (IT) og kommunikasjonsnettverk, levering og vedlikehold av terminaler og innretninger som benyttes til betalingstjenester,
- k) tjenester basert på instrumenter som kan benyttes til å anskaffe varer eller tjenester, men bare i de lokalene som benyttes av utstederen eller i henhold til en forretningsmessig avtale med utstederen, enten innenfor et avgrenset nettverk av tjenesteytere eller for et begrenset utvalg av varer eller tjenester,
- l) betalingstransaksjoner utført ved hjelp av en telekommunikasjons- eller IT-innretning eller en digital innretning, der de kjøpte varene eller tjenestene blir levert til og benyttes gjennom en telekommunikasjons- eller IT-innretning eller en digital innretning, forutsatt at telekommunikasjons- eller IT-innretningen eller den digitale innretningen ikke bare opptrer som en mellommann mellom brukeren av betalingstjenesten og leverandøren av varene og tjenestene,
- m) betalingstransaksjoner utført mellom ytere av betalingstjenester, deres agenter eller filialer for egen regning,
- n) betalingstransaksjoner mellom et morforetak og dets datterforetak eller mellom datterforetak av samme morforetak, uten at det opptrer andre som mellommenn som ytere av betalingstjenester enn et foretak som tilhører samme konsern, eller
- o) tjenester som dreier seg om å ta ut kontanter ved hjelp av bankautomater og hvis tjenesteytere opptrer på vegne av en eller flere kortutstedere, som ikke er del i rammekontrakten med kunden som tar ut penger fra en betalingskonto, på den betingelse at disse tjenesteyterne ikke utfører andre betalingstjenester som oppført i vedlegget.

Artikkel 4

Definisjoner

I dette direktiv menes med

1. «hjemstat», enten
 - i. den medlemsstat der forretningskontoret til yteren av betalingstjenester befinner seg, eller
 - ii. dersom yteren av betalingstjenester i henhold til nasjonal lovgivning ikke har noe forretningskontor, medlemsstaten der denne har sitt hovedkontor,
2. «vertsstat», en annen medlemsstat enn hjemstaten der en yter av betalingstjenester har en agent eller en filial eller yter betalingstjenester,

3. «betalingstjeneste», enhver forretningsvirksomhet som er oppført i vedlegget,
4. «betalingsinstitusjon», en juridisk person som er gitt tillatelse i samsvar med artikkel 10 til å yte og utføre betalingstjenester i Fellesskapet,
5. «betalingstransaksjon», en handling, initiert av betaleren eller av betalingsmottakeren, som plasserer, overfører eller tar ut midler, uansett underliggende forpliktelser mellom betaleren og betalingsmottakeren,
6. «betalingssystem», en system for overføring av midler med formelle og standardiserte ordninger og felles regler for behandling, oppgjørssentralbehandling og/eller oppgjør av betalingstransaksjoner,
7. «betaler», en fysisk eller juridisk person som har en betalingskonto og tillater en betalingsordre fra denne betalingskontoen, eller, der det ikke foreligger noen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person som gir en betalingsordre,
8. «betalingsmottaker», en fysisk eller juridisk person som er den som skal bli mottaker av midler som har vært gjenstand for en betalingstransaksjon,
9. «yter av betalingstjenester», organer som omhandlet i artikkel 1 nr. 1, samt juridiske og fysiske personer som omfattes av unntaket i henhold til artikkel 26,
10. «bruker av betalingstjeneste», en fysisk eller juridisk person som gjør bruk av en betalingstjeneste i egenskap av enten betaler eller betalingsmottaker, eller begge deler,
11. «forbruker», en fysisk person som i betalings-tjenestekontrakter som omfattes av dette direktiv opptrer utenfor rammen av sin forretnings- eller yrkesvirksomhet,
12. «rammekontrakt», en betalingstjenestekontrakt som styrer framtidig utførelse av enkeltstående og suksessive betalingstransaksjoner og som kan inneholde en forpliktelse til og vilkår for å opprette en betalingskonto,
13. «pengeoverføring», en betalingstjeneste der midler mottas fra en betaler, uten at det opprettes noen betalingskonto i betalerens eller betalingsmottakerens navn, og hvis eneste formål er å overføre et tilsvarende beløp til en betalingsmottaker eller til en annen yter av betalingstjenester som opptrer på vegne av vedkommende betalingsmottaker, og/eller der slike midler mottas på vegne av og gjøres tilgjengelig for vedkommende betalingsmottaker,
14. «betalingskonto», en konto som innehas i navnet til en eller flere brukere av betalingstjenester og som benyttes for å kunne utføre betalingstransaksjoner,
15. «midler», pengesedler og mynter, kontotilgodehavende og elektroniske penger som definert i artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i direktiv 2000/46/EF,
16. «betalingsordre», en instruksjon fra en betaler eller betalingsmottaker til dennes yter av betalingstjenester som anmoder om at det blir utført en betalingstransaksjon,
17. «valuteringsdato», et referansetidspunkt som benyttes av en yter av betalingstjenester for beregning av renter på midler debittert eller kreditert en betalingskonto,
18. «referansevekslingskurs», den vekslingskurs som benyttes som grunnlag for å beregne en valutaveksling og som gjøres tilgjengelig av yteren av betalingstjenester eller kommer fra en offentlig tilgjengelig kilde,
19. «autentisering», en framgangsmåte som tillater yteren av betalingstjenester å kontrollere bruken av et særlig betalingsinstrument, herunder personlige sikkerhetsordninger,
20. «referanserentesats», den rentesats som benyttes som grunnlag for beregning av en rente som skal anvendes og som kommer fra en offentlig tilgjengelig kilde som kan kontrolleres av begge parter i en betalingstjenestekontrakt,
21. «entydig identifikasjonskode», en kombinasjon av bokstaver, tall eller symboler som brukeren av betalingstjenesten er gitt av yteren av betalingstjenesten og som skal angis av brukeren av betalingstjenesten til å entydig identifisere den andre brukeren av betalingstjenesten og/eller dennes betalingskonto i en betalingstransaksjon,
22. «agent», en fysisk eller juridisk person som opptrer på vegne av en betalingsinstitusjon for å yte betalingstjenester,
23. «betalingsinstrument», personlig(e) innretning(er) og/eller sett av framgangsmåter avtalt mellom brukeren av betalingstjenesten og yteren av betalingstjenester og som benyttes av brukeren av betalingstjenesten til å initiere en betalingsordre,
24. «fjernkommunikasjonsmiddel», alle midler som kan benyttes til å inngå en betalingstjenestekontrakt, uten samtidig fysisk tilstedeværelse av yteren av betalingstjenester og brukeren av betalingstjenesten,
25. «varig medium», enhver innretning som gjør en bruker av betalingstjenesten i stand til å lagre opplysninger som er rettet personlig til denne og på en slik måte at dette i framtiden er tilgjengelig og i en periode som er tilstrekkelig for

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

- opplysningenes formål og som tillater uendret gjengiving av de lagrede opplysningene,
26. «svært lite foretak», et foretak, som på tidspunktet for inngåelsen av betalingstjenestekontrakten, er et foretak som definert i artikkel 1 og artikkel 2 nr. 1 og nr. 3 i vedlegget til rekommandasjon 2003/361/EF,
 27. «virkedag», en dag da betalerens aktuelle yter av betalingstjenester eller betalingsmottakers aktuelle yter av betalingstjenester som er involvert i utførelsen av en betalingstransaksjon, holder åpent slik det kreves for utførelse av en betalingstransaksjon,
 28. «direkte debitering», en betalingstjeneste for debitering av en betalers betalingskonto, der en betalingstransaksjon blir initiert av betalingsmottakeren på grunnlag av betalerens samtykke gitt til betalingsmottakeren, til betalingsmottakerens yter av betalingstjenester eller til betalerens egen yter av betalingstjenester,
 29. «filial», et annet forretningssted uten selvstendig rettsevne enn hovedkontoret som er en del av en betalingsinstitusjon, og som direkte utfører, helt eller delvis, de transaksjoner som inngår i en betalingsinstitusjons virksomhet; alle forretningssteder etablert i samme medlemsstat av en betalingsinstitusjon med hovedkontor i en annen medlemsstat skal anses som én enkelt filial,
 30. «konsern», en gruppe av foretak, som består av et morforetak, dets datterforetak og de foretak som morforetaket eller datterforetakene har en eierandel i, samt foretak som har at tilkynningsforhold til hverandre som omhandlet i artikkel 12 nr. 1 i direktiv 83/349/EØF.

Avdeling II

Ytere av betalingstjenester

Kapittel 1

Betalingsinstitusjoner

Avsnitt 1

Generelle regler

Artikkel 5

Søknad om tillatelse

For å få tillatelse som betalingsinstitusjon skal det legges fram en søknad om dette for vedkommende myndigheter i hjemstaten, sammen med

- a) en virksomhetsplan som viser hvilken særlig type betalingstjeneste som er planlagt,
- b) en forretningsplan, herunder en budsjettprognose for de første tre regnskapsårene, som viser at søkeren er i stand til å benytte de systemer, ressurser og framgangsmåter som er hen-

- siktsmessige og vel tilpasset en sunn og forsvarlig drift,
- c) dokumentasjon på at betalingsinstitusjonen har den startkapital som er fastsatt i artikkel 6,
- d) for betalingsinstitusjoner omhandlet i artikkel 9 nr. 1, en beskrivelse av hvilke tiltak som er truffet for å sikre midlene til brukere av betalings-tjenester i samsvar med artikkel 9,
- e) en beskrivelse av søkerens ordninger med hensyn til foretaksstyring og internkontroll, herunder framgangsmåter for administrasjon, risikohåndtering og regnskap, som viser at disse foretaksstyrings- og kontrollordningene og -framgangsmåtene er forholdsmessig, hensiktsmessige, forsvarlige og fyllestgjørende,
- f) en beskrivelse av internkontrollordningene som søkeren har innført for å være i overensstemmelse med forpliktelsene i tilknytning til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1781/2006 av 15. november 2006 om opplysninger om betaleren som skal følge med pengeoverføringer²⁵,
- g) en beskrivelse av søkerens strukturelle organisering, herunder og der dette er relevant, en beskrivelse av forventet bruk av agenter og filialer, samt en beskrivelse av utsettingsordninger og av søkerens deltakelse i et nasjonalt eller internasjonalt betalingssystem,
- h) identiteten til de personer som hos søkeren, direkte eller indirekte, innehar kvalifiserte eierandeler i betydningen til artikkel 4 nr. 11 i direktiv 2006/48/EF, størrelsen på deres respektive eierandeler og dokumentasjon på deres egnethet, idet det tas hensyn til behovet for å sikre sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon,
- i) identiteten til personer i ledelsen og personer med ansvar for styring av betalingsinstitusjonen og, der dette er relevant, personer med ansvar for styring av betalingstjenestevirksomheten til betalingsinstitusjonen, samt dokumentasjon på at de har godandel og egnede kunnskaper og erfaring til å utføre betalingstjenester, slik det er bestemt av hjemstaten til betalingsinstitusjonen,
- j) der dette er relevant, identiteten til revisorer og revisjonsselskaper som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF av 17. mai 2006 om lovfestet revisjon av årsregnskap og konsernregnskap²⁶,

²⁵ EUT L 345 av 8.12.2006, s. 1.

²⁶ EUT L 157 av 9.06.2006, s. 87.

- k) søkerens rettslige status og vedtekter, og
- l) adressen til søkerens hovedkontor.

av hovedkredittinstitusjonen i henhold til direktiv 2006/48/EF.

Med hensyn til bokstav d), e) og g) skal søkeren gi en beskrivelse av sine revisjonsordninger og de organisatoriske ordningene denne har innført med sikte på å treffe alle rimelige tiltak for å beskytte interessene til sine brukere og for å sikre kontinuitet og pålitelighet ved ytelse av betalingstjenester.

Artikkel 6

Startkapital

Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner på tidspunktet for tillatelse innehar startkapital som består av de poster som er definert i artikkel 57 bokstav a) og b) i direktiv 2006/48/EF, slik:

- a) Når betalingsinstitusjonen bare yter den betalingstjenesten som er oppført i nr. 6 i vedlegget, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 20 000 euro,
- b) når betalingsinstitusjonen yter den betalingstjenesten som er oppført i nr. 7 i vedlegget, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 50 000 euro, og
- c) når betalingsinstitusjonen yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 1-5 i vedlegget, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 125 000 euro.

Artikkel 7

Ansvarlig kapital

- 1. Betalingsinstitusjoners ansvarlige kapital, som definert i artikler 57-61, 63, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF, kan ikke være mindre enn det høyeste av de beløp som kreves i henhold til henholdsvis artikkel 6 eller 8 i dette direktiv.
- 2. Medlemsstatene skal treffe nødvendige tiltak for å forhindre flere gangers anvendelse av poster som kan benyttes som ansvarlig kapital når betalingsinstitusjonen tilhører samme konsern som en annen betalingsinstitusjon, kredittinstitusjon, et annet investeringsforetak, kapitalforvaltningsselskap eller forsikringsforetak. Dette nummer får også anvendelse der en betalingsinstitusjon er av en blandingskarakter og utfører andre virksomheter enn å yte de betalingstjenester som er oppført i vedlegget.
- 3. Dersom vilkårene i artikkel 69 i direktiv 2006/48/EF er oppfylt, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter velge å ikke anvende artikkel 8 i dette direktiv på betalingsinstitusjoner som omfattes av konsolidert tilsyn

Artikkel 8

Beregning av ansvarlig kapital

- 1. Uten hensyn til kravene til startkapital i artikkel 6, skal medlemsstatene kreve at betalingsinstitusjoner til enhver tid innehar ansvarlig kapital beregnet i samsvar med en av følgende tre metoder, som fastsatt av vedkommende myndigheter i samsvar med nasjonal lovgivning:

Metode A

Betalingsinstitusjonens ansvarlig kapital skal beløpe seg til minst 10 % av det foregående års faste kostnader. Vedkommende myndigheter kan tilpasse dette kravet ved vesentlige endringer i en betalingsinstitusjons virksomhet i forhold til foregående år. Når en betalingsinstitusjon har utøvd sin virksomhet i mindre enn ett år på beregningstidspunktet, skal kravet være at betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal beløpe seg til minst 10 % av de tilsvarende faste kostnadene som forespeilet i forretningsplanen, med mindre vedkommende myndigheter krever en justering av nevnte plan.

Metode B

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal beløpe seg til minst summen av følgende poster multiplisert med faktoren k definert i nr. 2, der betalingsvolum (BV) representerer en tolvtedel av det samlede beløpet av betalingstransaksjoner utført av betalingsinstitusjonen i foregående år:

- a) 4,0 % av den del av BV som ikke overstiger 5 millioner euro,
og
- b) 2,5 % av den del av BV over 5 millioner euro som ikke overstiger 10 millioner euro,
og
- c) 1 % av den del av BV over 10 millioner euro som ikke overstiger 100 millioner euro,
og
- d) 0,5 % av den del av BV over 100 millioner euro som ikke overstiger 250 millioner euro,
og
- e) 0,25 % av den del av BV som overstiger 250 millioner euro.

Metode C

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal beløpe seg til minst relevant indikator som definert under bokstav a), multiplisert med den multipliseringsfaktoren som er definert under bokstav b) og med faktoren k definert i nr. 2.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

- a) Relevant indikator er summen av følgende:
- Renteinntekter,
 - rentekostnader,
 - mottatte provisjoner og honorarer, og
 - andre driftsinntekter.

Alle postene skal medregnes i summen, sammen med dens positive eller negative fortegn. Inntekter fra ekstraordinære eller irregulære poster kan ikke benyttes til beregning av relevant indikator. Utgifter ved driftsutsetting av tjenester som utføres av tredjemenn, kan redusere relevant indikator dersom utgiftene er pådratt fra et foretak som er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Relevant indikator blir beregnet på grunnlag av observasjon over tolv måneder ved avslutningen av forrige regnskapsår. Relevant indikator skal beregnes over forrige regnskapsår. Ansvarlig kapital som er beregnet i overensstemmelse med metode C, skal likevel ikke være mindre enn 80 % av gjennomsnittet av de tre forrige regnskapsårene for relevant indikator. Når reviderte tall ikke er tilgjengelig, kan virksomhetsestimater benyttes.

- b) Multipliseringsfaktoren skal være
- i. 10 % av den del av relevant indikator som ikke overstiger 2,5 millioner euro,
 - ii. 8 % av den del av relevant indikator som er over 2,5 millioner euro og ikke overstiger 5 millioner euro,
 - iii. 6 % av den del av relevant indikator som er over 5 millioner euro og ikke overstiger 25 millioner euro,
 - iv. 3 % av den del av relevant indikator som er over 25 millioner euro og ikke overstiger 50 millioner euro,
 - v. 1,5 % over 50 millioner euro.
2. Faktoren *k* som skal benyttes i metode B og C skal være
- a) 0,5 i de tilfeller der betalingsinstitusjonen bare yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 6 i vedlegget,
 - b) 0,8 i de tilfeller der betalingsinstitusjonen yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 7 i vedlegget,
 - c) 1,0 i de tilfeller der betalingsinstitusjonen yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 1-5 i vedlegget.
3. Vedkommende myndigheter kan, basert på en vurdering av betalingsinstitusjonens risiko-håndteringsprosesser, data vedrørende tapsrisiko og interne kontrollordninger, kreve at betalingsinstitusjonen innehar et beløp for ansvarlig kapital som er opptil 20 % større enn

det beløp som ville vært resultatet av anvendelsen av metoden valgt i samsvar med nr. 1, eller tillate at betalingsinstitusjonen innehar et beløp for ansvarlig kapital som er opptil 20 % mindre enn det beløp som ville vært resultatet av anvendelsen av metoden valgt i samsvar med nr. 1.

Artikkel 9

Krav til sikring av midler

1. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter skal kreve at en betalingsinstitusjon som yter noen av de betalingstjenestene som er oppført i vedlegget og samtidig driver annen forretningsvirksomhet som omhandlet i artikkel 16 nr. 1 bokstav c), skal sikre midler som er mottatt fra brukere av betalingstjenester eller gjennom en annen yter av betalingstjenester for å utføre betalingstransaksjoner, slik:

Midlene skal enten

- a) ikke på noe tidspunkt være blandet sammen med midlene til en annen fysisk eller juridisk person enn brukerne av betalingstjenestene på hvis vegne midlene innehas, og, i tilfeller der de fremdeles innehas av betalingsinstitusjonen og ennå ikke er levert til betalingsmottakeren eller overført til en annen yter av betalingstjenester innen slutten av virkedagen etter den dag midlene er mottatt, skal midlene være deponert på en egen konto i en kredittinstitusjon eller investert i sikre, likvide lavrisiko eiendeler som definert av vedkommende myndigheter i hjemstaten, og
 - b) holdes atskilt i samsvar med nasjonal lovgivning i interessen til brukere av betalingstjenester mot krav fra andre av betalingsinstitusjonens kreditorer, særlig i tilfelle av insolvens, eller
 - c) omfattes av en forsikringspolise eller en annen sammenlignbar garanti fra et forsikringsforetak eller en kredittinstitusjon, som ikke hører til samme konsern som betalingsinstitusjonen selv, til et beløp som svarer til det beløp som ville vært skilt ut i mangel av nevnte forsikringspolise eller annen sammenlignbar garanti, og som skal betales ut i tilfelle av at betalingsinstitusjonen ikke er i stand til å oppfylle som finansielle forpliktelser.
2. Når det kreves at en betalingsinstitusjon sikrer midler i henhold til nr. 1 og en del av disse midlene skal benyttes til framtidige betalingstran-

saksjoner og det resterende beløpet skal benyttes til andre transaksjoner enn betalingstjenester, skal den delen av midlene som skal benyttes til framtidige betalingstransaksjoner også være underlagt kravene i nr. 1. Der denne delen på forhånd varierer i størrelse eller er ukjent, kan medlemsstatene tillate at betalingsinstitusjoner anvender dette nummer på grunnlag av en representativ andel som antas å skulle benyttes til betalingstjenester, forutsatt at en slik representativ andel med rimelighet kan anslås på grunnlag av historiske data og godtgjøres overfor vedkommende myndigheter.

3. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter kan kreve at betalingsinstitusjoner som ikke driver annen forretningsvirksomhet som omhandlet i artikkel 16 nr. 1 bokstav c), også skal opptre i overensstemmelse med sikringskravene i nr. 1 i denne artikkel.
4. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter kan også begrense slike sikringskrav til midler tilhørende de brukere av betalingstjenester hvis midler hver for seg overstiger en terskel på 600 euro.

Artikkel 10

Tildeling av tillatelse

1. Medlemsstatene skal kreve at andre foretak enn de som er omhandlet i artikkel 1 nr. 1 bokstav a)-c), e) og f) og andre enn juridiske eller fysiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 26 og som har til hensikt å yte betalingstjenester, skal ha tillatelse som betalingsinstitusjon før de begynner å yte betalingstjenester. En tillatelse skal bare gis til en juridisk person etablert i en medlemsstat.
2. En tillatelse skal gis dersom de opplysninger og den dokumentasjon som ledsager søknaden, er i overensstemmelse med alle krav i henhold til artikkel 5 og dersom vedkommende myndigheter, etter å ha gransket søknaden, kommer til en samlet positiv vurdering. Før det gis en tillatelse kan vedkommende myndigheter, der dette er relevant, rådføre seg med den nasjonale sentralbanken eller andre relevante offentlige myndigheter.
3. En betalingsinstitusjon som i henhold til nasjonal lovgivning i sin hjemstat, er pålagt å ha et forretningskontor, skal ha sitt hovedkontor i samme medlemsstat som sitt forretningskontor.
4. Vedkommende myndigheter skal bare gi en tillatelse dersom vedkommende betalingsinstitusjon, idet det tas hensyn til behovet for å sikre

en sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon, har solide ordninger for bedriftsstyring for sin betalingstjenestevirksomhet, noe som omfatter en klar organisasjonsstruktur med veldefinerte, åpne og konsekvente ansvarslinjer, effektive framgangsmåter for å identifisere, håndtere, overvåke og rapportere risiko som betalingsinstitusjonen er eller kan bli utsatt for, samt tilstrekkelige ordninger for internkontroll, herunder sunne administrasjons- og regnskapsprosedyrer; slike ordninger og prosedyrer skal være fyllestgjørende og stå i forhold til arten, størrelsen og kompleksiteten til de betalingstjenester som ytes av betalingsinstitusjonen.

5. Når en betalingsinstitusjon yter noen av de betalingstjenestene som er oppført i vedlegget og samtidig driver andre typer forretningsvirksomhet, kan vedkommende myndigheter kreve at det opprettes en separat enhet for betalingstjenestevirksomheten, der de deler av betalingsinstitusjonens virksomhet som ikke er betalingstjenester, reduserer eller kan redusere enten betalingsinstitusjonens økonomiske soliditet eller vedkommende myndigheters evne til å overvåke hvorvidt betalingsinstitusjonen opptrer i overensstemmelse med alle forpliktelsene fastsatt i dette direktiv.
6. Vedkommende myndigheter skal nekte å gi tillatelse dersom de av hensyn til behovet for å sikre en sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon, ikke er overbevist om at aksjeeierne eller deltakerne som har en kvalifisert eierandel, er egnet.
7. Dersom det som definert i artikkel 4 nr. 46 i direktiv 2006/48/EF finnes en nær tilknytning mellom betalingsinstitusjonen og andre fysiske eller juridiske personer, skal vedkommende myndigheter bare gi tillatelse dersom denne tilknytningen ikke hindrer vedkommende myndigheters forsvarlige tilsyn.
8. Vedkommende myndigheter skal bare gi tillatelse dersom en tredjestats lover og forskrifter som regulerer forhold vedrørende én eller flere fysiske eller juridiske personer som betalingsinstitusjonen har nær tilknytning til, eller dersom vanskeligheter ved håndheving av nevnte lover og forskrifter, hindrer en effektiv utøvelse av vedkommende myndigheters tilsynsfunksjoner.
9. En tillatelse skal være gyldig i alle medlemsstater og skal tillate at vedkommende betalingsinstitusjon yter betalingstjenester i hele Felleskapet, enten under adgangen til å yte tjenester

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

eller etableringsadgangen, forutsatt at slike tjenester er omfattet av tillatelsen.

Artikkel 11

Underretning om beslutning

Innen tre måneder etter mottak av en søknad eller, derom søknaden ikke er fullstendig, av alle opplysninger som kreves for å fatte en beslutning, skal vedkommende myndigheter underrette søkeren om at tillatelse er gitt eller avslått. Dersom en tillatelse avslås, skal dette begrunnes.

Artikkel 12

Tilbakekalling av tillatelser

1. Vedkommende myndigheter kan bare tilbakekalle en tillatelse utstedt til en betalingsinstitusjon når institusjonen
 - a) ikke gjør bruk av tillatelsen innen tolv måneder, gir uttrykkelig avkall på den eller har opphørt å utøve sin virksomhet i mer enn seks måneder, med mindre den berørte medlemsstat har fastsatt at tillatelsen i slike tilfeller bortfaller,
 - b) har fått tillatelsen ved hjelp av uriktige erklæringer eller andre uregelmessigheter,
 - c) ikke lenger oppfyller vilkårene for å få tillatelse,
 - d) vil utgjøre en trussel mot stabiliteten til betalingssystemet ved å fortsette sin betalingstjenestevirksomhet, eller
 - e) omfattes av et av de andre tilfellene der nasjonal lovgivning fastsetter tilbakekalling av en tillatelse.
2. Enhver tilbakekalling av tillatelse skal begrunnes og meddeles de berørte parter.
3. Tilbakekalling av en tillatelse skal offentliggjøres.

Artikkel 13

Registrering

Medlemsstatene skal opprette et offentlig register over godkjente betalingsinstitusjoner, deres agenter og filialer, samt over alle fysiske og juridiske personer, deres agenter og filialer, som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 26, samt over de institusjonene som omhandles i artikkel 2 nr. 3 som i henhold til nasjonal lovgivning har rett til å yte betalingstjenester. Disse skal innføres i registeret i hjemstaten.

Dette registeret skal identifisere de betalings-tjenester som betalingsinstitusjonen har tillatelse til eller som den fysiske eller juridiske personen er

registrert for. Godkjente betalingsinstitusjoner skal være oppført i registeret atskilt fra fysiske og juridiske personer som er registrert i samsvar med artikkel 26. Registeret skal være offentlig tilgjengelig for rådgøring, tilgjengelig på Internett og regelmessig ajourført.

Artikkel 14

Opprettholdelse av tillatelse

Når det skjer en endring som påvirker nøyaktigheten til de opplysningene og den dokumentasjon som er gitt i samsvar med artikkel 5, skal betalingsinstitusjonen uten unødig opphold underrette vedkommende myndigheter i institusjonens hjemstat om dette.

Artikkel 15

Regnskaper og lovpålagt revisjon

1. Direktiv 78/660/EØF og, der dette er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) 1606/2002 av 19. juli 2002 om anvendelse av internasjonale regnskapsstandarder²⁷ får tilsvarende anvendelse på betalingsinstitusjoner.
2. Med mindre det er gitt unntak i henhold til direktiv 78/660/EØF og, der dette er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF, skal årsregnskapene og de konsoliderte regnskapene til betalingsinstitusjoner revideres av revisorer eller revisjonsselskaper i henhold til direktiv 2006/43/EF.
3. For tilsynsformål skal medlemsstatene kreve at betalingsinstitusjoner gir separat regnskapsinformasjon for betalingsinstitusjoner oppført i vedlegget og virksomheter omhandlet i artikkel 16 nr. 1, som skal være underlagt en revisjonsberetning. Denne beretningen skal, der dette er relevant, utarbeides av revisorene eller et revisjonsselskap.
4. Forpliktelsene fastsatt i artikkel 53 i direktiv 2006/48/EF får tilsvarende anvendelse på revisorene eller revisjonsselskapene til betalingsinstitusjoner med hensyn til betalingstjenestevirksomheter.

Artikkel 16

Virksomheter

1. Bortsett fra å yte betalingstjenester som oppført i vedlegget, skal betalingsinstitusjoner ha rett til å drive følgende virksomheter:

²⁷ EFT L 243 av 11.09.2002, s. 1.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

- a) Ytelse av driftsmessige og andre nært tilknyttede tilleggstjenester som sikring av at betalingstransaksjoner blir utført, valutajtjenester, oppbevaringsvirksomheter samt datalagring og -behandling,
 - b) drift av betalingssystemer, men uten at dette berører artikkel 28,
 - c) andre forretningsvirksomheter enn ytelse av betalingstjenester, idet det tas hensyn til relevante deler av fellesskapsretten og nasjonal lovgivning.
2. Når betalingsinstitusjoner driver virksomhet som går ut på å yte en eller flere av betalingstjenestene oppført i vedlegget, kan de bare inneha betalingskontoer som utelukkende brukes til betalingstransaksjoner. Alle midler som mottas av betalingsinstitusjoner fra brukere av betalingstjenester med sikte på å yte betalingstjenester, skal ikke utgjøre et innskudd eller andre midler som skal tilbakebetales, i henhold til artikkel 5 i direktiv 2006/48/EF, eller elektroniske penger i henhold til artikkel 1 nr. 3 i direktiv 2000/46/EF.
 3. Betalingsinstitusjoner kan bare gi kreditt knyttet til betalingstjenester som omhandlet i nr. 4, 5 eller 7 i vedlegget dersom følgende vilkår er oppfylt:
 - a) Kreditten skal være en tilleggstjeneste og utelukkende gis i forbindelse med utførelse av en betalingstransaksjon,
 - b) uten hensyn til nasjonale regler vedrørende ytelse av kreditt ved kredittkort skal den kreditt som gis i forbindelse med en betaling og utført i samsvar med artikkel 10 nr. 9 og artikkel 25, betales tilbake innen et kort tidsrom som ikke i noe tilfelle skal overstige tolv måneder,
 - c) slik kreditt skal ikke gis fra midler som er mottatt eller innehas for å utføre en betalingstransaksjon, og
 - d) betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal til enhver tid og på en måte som oppfyller tilsynsmyndighetenes krav, være passende i lys av det samlede beløpet for kreditt som ytes.
 4. Betalingsinstitusjoner skal ikke drive virksomhet som opptaker av innskudd eller andre midler som skal tilbakebetales i henhold til artikkel 5 i direktiv 2006/48/EF.
 5. Dette direktiv skal ikke berøre nasjonale tiltak som gjennomfører direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv skal heller ikke berøre andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning vedrørende vilkår for å yte kreditt til forbrukere som ikke er harmonisert ved dette

direktiv og som er i overensstemmelse med fellesskapsretten.

Avsnitt 2

Andre krav

Artikkel 17

Bruk av agenter, filialer eller enheter som virksomheter er driftsutsatt til

1. Når en betalingsinstitusjon har til hensikt å yte betalingstjenester gjennom en agent, skal institusjonen underrette vedkommende myndigheter i sin hjemstat om følgende:
 - a) Agentens navn og adresse,
 - b) en beskrivelse av internkontrollordningene som vil bli benyttet av agenter for å kunne opptre i overensstemmelse med pliktene i tilknytning til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF, og
 - c) identiteten til personer i ledelsen og personer med ansvar for håndteringen av den agenten som skal benyttes til å yte betalingstjenester, samt dokumentasjon på at disse er egnede.
2. Når vedkommende myndigheter mottar opplysninger i samsvar med nr. 1, kan de føre opp agenten i registeret i henhold til artikkel 13.
3. Før agenten føres opp i registeret kan vedkommende myndigheter, dersom de anser at de mottatte opplysningene er ukorrekte, treffe ytterligere tiltak for å kontrollere opplysningene.
4. Dersom vedkommende myndigheter, etter å ha truffet tiltak for å kontrollere opplysningene, ikke er overbevist om at de mottatte opplysningene i henhold til nr. 1 er korrekte, skal de avslå å føre opp agenten i registeret i henhold til artikkel 13.
5. Dersom betalingsinstitusjonen ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat ved å engasjere en agent, skal institusjonen følge framgangsmåtene i artikkel 25. I så fall skal vedkommende myndigheter i hjemstaten, før agenten kan registreres i henhold til denne artikkel, underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten om at de vil registrere agenten og ta hensyn til uttalelsen fra de sistnevnte.
6. Dersom vedkommende myndigheter i vertsstaten har rimelig grunn til å mistenke at det i forbindelse med den kommende engasjeringen av agenten eller opprettelsen av filialen, skjer, har skjedd eller er blitt forsøkt hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF, eller at engasjeringen av

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

en slik agent eller opprettelse av en slik filial vil kunne øke risiko for hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme, skal de underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten, som kan avslå å registrere agenten eller filialen, eller som kan tilbakekalle registreringen av agenten eller filialen dersom denne allerede har skjedd.

7. Når en betalingsinstitusjon har til hensikt å sette ut driftsfunksjoner for betalingstjenester, skal den underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om dette.

Utsetting av viktige driftsfunksjoner kan ikke skje på en slik måte at det vesentlig forringer kvaliteten på betalingsinstitusjonens internkontroll og vedkommende myndigheters mulighet til å kontrollere at betalingsinstitusjonen opptrer i overensstemmelse med alle pliktene i dette direktiv.

Med hensyn til annet ledd skal en driftsfunksjon anses som viktig dersom en mangel eller feil i utførelsen av denne i vesentlig grad vil svekke en betalingsinstitusjons fortsatte overholdelse av kravene i dens tillatelse som påkrevd i henhold til denne avdeling eller institusjonens andre plikter i henhold til dette direktiv, eller dens finansielle inntjening, eller soliditeten eller kontinuiteten til institusjonens betalingstjenester. Medlemsstatene skal sikre at når betalingsinstitusjoner setter ut viktige driftsfunksjoner, skal de opptre i overensstemmelse med følgende:

- Utsettingen skal ikke føre til at ledelsen delegerer sitt ansvar,
 - betalingsinstitusjonens forhold til og plikter overfor sine brukere av betalingstjenester i henhold til dette direktiv, skal ikke endres,
 - vilkårene som betalingsinstitusjonen skal opptre i overensstemmelse med for å få tillatelse og fortsatt inneha denne i samsvar med denne avdeling, skal ikke undergraves, og
 - ingen av de andre vilkårene som betalingsinstitusjonens tillatelse ble gitt i henhold til, skal fjernes eller endres.
8. Betalingsinstitusjoner skal sikre at agenter eller filialer som opptre på deres vegne, underretter brukere av betalingstjenester om dette.

Artikkel 18

Ansvar

1. Medlemsstatene skal sikre at der betalingsinstitusjoner er avhengig av tredjemenn for å få utført driftsfunksjoner, skal slike betalingsinsti-

tusjoner treffe rimelige tiltak for å sikre at kravene i dette direktiv blir overholdt.

2. Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner fortsatt er fullt ut ansvarlige for alle handlinger foretatt av deres ansatte eller av agenter, filialer eller enheter som virksomheter er utsatt til.

Artikkel 19

Dokumentasjon

Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner oppbevarer all relevant dokumentasjon i henhold til denne avdeling i minst fem år, men uten at dette berører direktiv 2005/60/EF eller andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning.

Avsnitt 3

Vedkommende myndigheter og tilsyn

Artikkel 20

Utpeking av vedkommende myndigheter

1. Som vedkommende myndigheter med ansvar for å gi tillatelse til og føre tilsyn med betalingsinstitusjoner, som består i å utføre de oppgaver som er fastsatt i henhold til denne avdeling, skal medlemsstatene utpeke enten offentlige myndigheter eller organer som anerkjennes av nasjonal lovgivning eller av offentlige myndigheter som uttrykkelig har fullmakt til dette gjennom nasjonal lovgivning, herunder nasjonale sentralbanker.

Vedkommende myndigheter skal kunne garantere sin uavhengighet av økonomiske organer og unngå interessekonflikter. Uten at det berører første ledd skal betalingsinstitusjoner, kredittinstitusjoner, institusjoner for elektroniske penger eller postgirokontorer ikke kunne utpekes som vedkommende myndigheter.

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om dette.

2. Medlemsstatene skal sikre at vedkommende myndigheter som er utpekt i henhold til nr. 1, har alle nødvendige fullmakter til å utføre sine oppgaver.
3. I tilfeller der det på medlemsstatens territorium er flere enn en vedkommende myndighet for saker som omfattes av denne avdeling, skal medlemsstaten påse at disse myndighetene samarbeider tett slik at de kan utføre sine respektive oppgaver på en effektiv måte. Det samme gjelder i tilfeller der vedkommende myndigheter for saker som omfattes av denne

avdeling, ikke er vedkommende myndigheter med ansvar for tilsyn med kredittinstitusjoner.

4. Oppgavene til vedkommende myndigheter utpekt i henhold til nr. 1 skal være ansvarsområdet til vedkommende myndigheter i hjemstaten.
5. Nr. 1 skal ikke forstås slik at vedkommende myndigheter har plikt til å føre tilsyn med andre av betalingsinstitusjoners forretningsvirksomheter enn ytelse av de betalingstjenester som er oppført i vedlegget samt virksomhetene i artikkel 16 nr. 1 bokstav a).

Artikkel 21

Tilsyn

1. Medlemsstatene skal sikre at den kontroll som utøves av vedkommende myndigheter for å kontrollere at betalingsinstitusjoner fortsatt opptrer i overensstemmelse med denne avdeling, er forholdsmessig, fyllestgjørende og kan tilpasses den risiko som betalingsinstitusjoner er utsatt for.

For å kontrollere at denne avdeling blir overholdt skal vedkommende myndigheter kunne treffe følgende tiltak, som særlig består i å

- a) kreve at betalingsinstitusjonen legger fram all informasjon som er nødvendig for å overvåke at denne avdeling overholdes,
 - b) utføre inspeksjoner på stedet hos betalingsinstitusjonen, hos alle agenter eller filialer som yter betalingstjenester underlagt betalingsinstitusjonens ansvarsområde, eller hos alle foretak som virksomheter er driftsutsatt til,
 - c) utstede anbefalinger, retningslinjer og, dersom dette er relevant, bindende forskrifter, og
 - d) utsette eller tilbakekalle tillatelse i de tilfeller som er omhandlet i artikkel 12.
2. Uten at det berører framgangsmåtene for tilbakekalling av tillatelser og strafferettslige bestemmelser skal medlemsstatene fastsette at deres respektive vedkommende myndigheter kan ilegge betalingsinstitusjoner, eller de som faktisk kontrollerer virksomheten til betalingsinstitusjoner, sanksjoner dersom disse bryter lover og forskrifter om tilsyn med eller utøvelse av deres betalingstjenestevirksomhet, eller vedta eller pålegge disse sanksjoner eller treffe tiltak overfor disse, særlig med det formål å bringe til opphør observerte lovbrudd eller årsakene til dem.
 3. Uten hensyn til kravene i artikkel 6, artikkel 7 nr. 1 og nr. 2 og artikkel 8 skal medlemsstatene

påse at vedkommende myndigheter har rett til å treffe de tiltak som er beskrevet i nr. 1 i denne artikkel for å sikre tilstrekkelig kapital for betalingstjenester, særlig der de av institusjonens virksomheter som ikke er betalingstjenester, svekker eller kan svekke betalingsinstitusjonens finansielle soliditet.

Artikkel 22

Taushetsplikt

1. Medlemsstatene skal påse at alle personer som arbeider eller har arbeidet for vedkommende myndigheter, samt sakkyndige som opptrer på vegne av vedkommende myndigheter, skal være underlagt taushetsplikt, men uten at dette berører saker som omfattes av strafferetten.
2. I forbindelse med utveksling av informasjon i samsvar med artikkel 24 skal taushetsplikten anvendes strengt for å sikre vern av enkeltpersoners og virksomheters rettigheter.
3. Medlemsstatene kan anvende denne artikkel, idet det tas tilsvarende hensyn til artikkel 44-52 i direktiv 2006/48/EF.

Artikkel 23

Klageadgang

1. Medlemsstatene skal påse at vedtak fattet av vedkommende myndigheter som gjelder en betalingsinstitusjon og som er gjort i henhold til lover og forskrifter vedtatt i samsvar med dette direktiv, kan innklages for domstolene.
2. Nr. 1 får også anvendelse på handlingsunnlattelser.

Artikkel 24

Utteksling av informasjon

1. Vedkommende myndigheter i de ulike medlemsstatene skal samarbeide med hverandre og, der dette er relevant, med Den europeiske sentralbank og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker samt andre relevante vedkommende myndigheter utpekt i henhold til Felleskapets regelverk eller nasjonal lovgivning som får anvendelse på ytere av betalingstjenester.
2. Medlemsstatene skal i tillegg tillate utveksling av informasjon mellom sine egne vedkommende myndigheter og
 - a) vedkommende myndigheter i andre medlemsstater med ansvar for å gi tillatelse til og føre tilsyn med betalingsinstitusjoner,
 - b) Den europeiske sentralbank og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker, i deres egenskap av monetære myndigheter og til

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

synsmyndigheter, og, der dette er relevant, andre offentlige myndigheter med ansvar for å føre tilsyn med betalings- og oppgjørssystemer, og

- c) andre relevante myndigheter utpekt i henhold til dette direktiv, direktiv 95/46/EF, direktiv 2005/60/EF og andre deler av Fellelesskapets regelverk som får anvendelse på ytere av betalingstjenester, som lovgivning vedrørende vern av enkeltpersoner med hensyn til behandling av persondata samt til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme.

Artikkel 25

Etableringsadgangen og adgangen til å yte tjenester

1. En betalingsinstitusjon med tillatelse som for første gang ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat enn institusjonens hjemstat, under henvisning til utøvelsen av etableringsadgangen eller adgangen til å yte tjenester, skal underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om dette.

Innen én måned etter å ha mottatt disse opplysningene skal vedkommende myndigheter i hjemstaten underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten om betalingsinstitusjonens navn og adresse, navnene på de personer som har ansvar for ledelsen av filialen, dens organisasjonsstruktur og hvilken type betalingstjenester den har til hensikt å yte på vertsstatens territorium.

2. For å utføre den kontroll og treffe de nødvendige tiltak som er fastsatt i artikkel 21 med hensyn til den agent, filial eller enhet som virksomheter er driftsutsatt til fra en betalingsinstitusjon på en annen medlemsstats territorium, skal vedkommende myndigheter i hjemstaten samarbeide med vedkommende myndigheter i vertsstaten.
3. I dette samarbeidet i samsvar med nr. 1 og 2 skal vedkommende myndigheter i hjemstaten underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten når de har til hensikt å utføre en inspeksjon på stedet på vertsstatens territorium.

Dersom de ønsker dette, kan imidlertid vedkommende myndigheter i hjemstaten delegere oppgaven med å utføre en inspeksjon på stedet hos vedkommende institusjon til vedkommende myndigheter i vertsstaten.

4. Vedkommende myndigheter skal gi hverandre all viktig og/eller relevant informasjon, særlig i tilfelle av overtredelser eller mistanke om over-

tredelser med hensyn til en agent, filial eller enhet som virksomheter er driftsutsatt til. I denne forbindelse skal vedkommende myndigheter på anmodning oversende all relevant informasjon og på eget initiativ oversende all vesentlig informasjon.

5. Nr. 1-4 skal ikke berøre vedkommende myndigheters plikt i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning (EF) nr. 1781/2006, særlig i henhold til artikkel 37 nr. 1 i direktiv 2005/60/EF og artikkel 15 nr. 3 i forordning (EF) nr. 1781/2006 til å føre tilsyn eller overvåke at de krav som er fastsatt i de nevnte instrumentene, blir overholdt.

Avsnitt 4

Unntak

Artikkel 26

Vilkår

1. Uten hensyn til artikkel 13 kan medlemsstatene gi unntak fra eller tillate at deres respektive vedkommende myndigheter gir unntak fra anvendelsen av hele eller deler den framgangsmåte og de vilkår som er fastsatt i avsnitt 1-3, med unntak av artikkel 20, 22, 23 og 24, og tillate at fysiske eller juridiske personer blir innført i registeret omhandlet i artikkel 13, når
 - a) gjennomsnittet av de foregående 12 måneders samlede beløp for betalingstransaksjoner utført av vedkommende person, inkludert av en eventuell agent som denne påtar seg fullt ansvar for, ikke overstiger 3 millioner euro per måned. Dette kravet skal vurderes ut fra det forventede samlede beløpet for betalingstransaksjoner i vedkommendes virksomhetsplan, med mindre vedkommende myndigheter krever en justering av denne planen, og
 - b) ingen av de fysiske personene som har ansvar for ledelsen eller driften av virksomheten, er dømt for straffbare forhold i tilknytning til hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme eller andre økonomiske forbrytelser.
2. En fysisk eller juridisk person som er registrert i samsvar med nr. 1, skal pålegges å ha sitt hovedkontor eller bosted i den medlemsstat der denne faktisk driver sin virksomhet.
3. Personene omhandlet i nr. 1 skal behandles som betalingsinstitusjoner, men med det unntak at artikkel 10 nr. 9 og artikkel 25 ikke får anvendelse for disse.
4. Medlemsstatene kan også fastsette at en fysisk eller juridisk person som er registrert i samsvar

- med nr. 1, bare kan drive med visse former for virksomhet som oppført i artikkel 16.
5. Personene omhandlet i nr. 1 skal underrette vedkommende myndigheter om eventuelle endringer i sin situasjonen som er relevant for vilkårene fastsatt i nevnte nummer. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at i tilfeller der vilkårene i nr. 1, 2 og 4 ikke lenger er oppfylt, skal vedkommende personer søke om tillatelse innen 30 kalenderdager i samsvar med framgangsmåten i artikkel 10.
 6. Denne artikkel skal ikke anvendes med hensyn til bestemmelsene i direktiv 2005/60/EF eller nasjonale bestemmelser mot hvitvasking av penger.

Artikkel 27

Melding og informasjon

Dersom en medlemsstat benytter seg av unntaket i artikkel 26, skal den varsle Kommisjonen om dette innen 1. november 2009 og umiddelbart varsle Kommisjonen om alle senere endringer. I tillegg skal vedkommende medlemsstat underrette Kommisjonen om antallet berørte fysiske og juridiske personer og hvert år om det samlede beløpet for betalingstransaksjoner utført per 31. desember i hvert kalenderår, som omhandlet i artikkel 26 nr. 1 bokstav a).

Kapittel 2

Felles bestemmelser

Artikkel 28

Tilgang til betalingssystemer

1. Medlemsstatene skal sikre at reglene for tilgang til betalingssystemer for godkjente eller registrerte ytere av betalingstjenester som er juridiske personer, skal være objektive, uten forskjellsbehandling og forholdsmessige, samt at disse reglene ikke hindrer slik tilgang mer enn det som er nødvendig for å sikre seg mot særlige former for risiko som oppgjørsrisiko, driftsrisiko og virksomhetsrisiko og å beskytte den finansielle og driftsmessige stabiliteten til betalingssystemet.

Betalingssystemer skal ikke pålegge noen av følgende krav på ytere av betalingstjenester, på brukere av betalingstjenester eller på andre betalingssystemer:

- a) Restriktive regler vedrørende effektiv deltakelse i andre betalingssystemer,
- b) regler som forskjellsbehandler godkjente ytere av betalingstjenester eller registrerte ytere av betalingstjenester når det gjelder

deltakernes rettigheter, plikter og fortrinnsretter, eller

- c) restriksjoner på grunnlag av institusjonell status.
2. Nr. 1 får ikke anvendelse på
 - a) betalingssystemer i henhold til direktiv 98/26/EF,
 - b) betalingssystemer som utelukkende er sammensatt av ytere av betalingstjenester som tilhører et konsern sammensatt av enheter med innbyrdes kapitaltilknytning og der en av de tilknyttede enhetene har effektiv kontroll over de andre tilknyttede enhetene, eller
 - c) betalingssystemer der en enkelt yter av betalingstjenester (enten som en enhet eller som et konsern)
 - opptre eller kan opptre som yter av betalingstjenester for både betaler og betalingsmottaker og alene har ansvar for styringen av systemet, og
 - tillater andre ytere av betalingstjenester å delta i systemet og de sistnevnte ikke har noen rett til å forhandle om gebyrer seg imellom i forhold til betalingssystemet, selv om de kan innføre sin egen prissetting i forhold til betalere og betalingsmottakere.

Artikkel 29

Forbud for andre personer enn ytere av betalingstjenester til å yte betalingstjenester

Medlemsstatene skal forby fysiske eller juridiske personer som verken er ytere av betalingstjenester eller eksplisitt er utelukket fra virkeområdet for dette direktiv, å yte de betalingstjenestene som er oppført i vedlegget.

Avdeling III

Innsyn i vilkår og informasjonskrav for betalingstjenester

Kapittel 1

Generelle regler

Artikkel 30

Virkeområde

1. Denne avdeling får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner, samt de rammekontrakter og betalingstransaksjoner som omfattes av disse. Partene kan avtale at denne avdeling helt eller delvis ikke får anvendelse når brukeren av betalingstjenesten ikke er en forbruker.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

2. Medlemsstatene kan fastsette at bestemmelsene i denne avdeling får anvendelse på svært små foretak på samme måte som på forbrukere.
3. Dette direktiv skal ikke berøre nasjonale tiltak som gjennomfører direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv skal heller ikke berøre andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning vedrørende vilkår for å yte kreditt til forbrukere som ikke er harmonisert ved dette direktiv og som er i overensstemmelse med fellesskapsretten.

Artikkel 31

Andre bestemmelser i Fellesskapets regelverk

Bestemmelsene i denne avdeling berører ikke andre deler av Fellesskapets regelverk som inneholder tilleggskrav vedrørende forhåndsinformasjon.

I tilfeller der direktiv 2002/65/EF også får anvendelse, skal imidlertid informasjonskravene i artikkel 3 nr. 1 i nevnte direktiv, med unntak av nr. 2 bokstav c)-g), nr. 3 bokstav a), d) og e), og nr. 4 bokstav b) i nevnte nummer, erstattes av artikkel 36, 37, 41 og 42 i dette direktiv.

Artikkel 32

Informasjonskostnader

1. Yteren av betalingstjenester skal ikke ta betalt av brukeren av betalingstjenesten for informasjon som gis i henhold til denne avdeling.
2. Yteren av betalingstjenester og brukeren av betalingstjenesten kan avtale at det skal tas betalt for ytterligere eller hyppigere informasjon, eller overføring av slik informasjon på andre måter enn de som er omhandlet i rammekontrakten og på anmodning fra brukeren av betalingstjenesten.
3. Når yteren av betalingstjenester kan pålegge gebyrer for informasjon i samsvar med nr. 2, skal disse være hensiktsmessige og i samsvar med de faktiske utgiftene til yteren av betalingstjenester.

Artikkel 33

Bevisbyrde vedrørende informasjonskrav

Medlemsstatene kan fastsette at bevisbyrden skal ligge hos yteren av betalingstjenester når det gjelder å dokumentere at denne har opptrådt i overensstemmelse med informasjonskravene i denne avdeling.

Artikkel 34

Unntak fra informasjonskrav for betalingsinstrumenter med lave beløp og for elektroniske penger

1. I tilfeller av betalingsinstrumenter som i overensstemmelse med rammekontrakten, bare vedrører enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke overstiger 30 euro eller som enten har en beløpsgrense på 150 euro eller lagrer midler som ikke på noe tidspunkt overstiger 150 euro,
 - a) skal yteren av betalingstjenester, som unntak fra artikkel 41, 42 og 46, bare gi betaleren opplysninger om de viktigste egenskapene ved betalingstjenesten, herunder på hvilken måte betalingsinstrumentet kan benyttes, ansvar, pålagte gebyrer og annen viktig informasjon som er nødvendig for å fatte en velfundert avgjørelse, samt en indikasjon om hvor andre opplysninger og vilkår som fastsatt i artikkel 42, er gjort tilgjengelig på en lett tilgjengelig måte,
 - b) kan det avtales, som unntak fra artikkel 44, at yteren av betalingstjenester ikke skal være pålagt å foreslå endringer i vilkårene i rammekontrakten på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1,
 - c) kan det avtales, som unntak fra artikkel 47 og 48, at etter at en betalingstransaksjon er utført,
 - i. skal yteren av betalingstjenester bare gi eller gjøre tilgjengelig en referanse som gjør brukeren av betalingstjenesten i stand til å identifisere betalingstransaksjonen, beløpet for betalingstransaksjonen, eventuelle gebyrer og/eller, når det gjelder flere betalingstransaksjoner av samme type foretatt til samme betalingsmottaker, opplysninger om samlet beløp og samlede gebyrer for disse betalingstransaksjonene,
 - ii. skal yteren av betalingstjenester ikke pålegges å gi eller gjøre tilgjengelig opplysninger som omhandlet i punkt (i) dersom betalingsinstrumentet blir benyttet anonymt eller dersom yteren av betalingstjenester ikke på annen måte teknisk er i stand til å gi disse opplysningene. Yteren av betalingstjenester skal imidlertid gi betaleren mulighet til å kontrollere beløpet for midler som er lagret.
2. Når det gjelder nasjonale betalingstransaksjoner kan medlemsstatene eller deres respektive

vedkommende myndigheter redusere eller doble de beløp som er omhandlet i nr. 1. For forhåndsbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstatene øke disse beløpene til 500 euro.

Kapittel 2

Enkeltstående betalingstransaksjoner

Artikkel 35

Virkeområde

1. Dette kapittel får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke er omfattet av en rammekontrakt.
2. Når en betalingsordre for en enkeltstående betalingstransaksjon blir gitt ved hjelp av et betalingsinstrument som omfattes av en rammekontrakt, skal yteren av betalingstjenester ikke være forpliktet til å gi eller gjøre tilgjengelig informasjon som allerede er gitt til brukeren av betalingstjenesten på grunnlag av en rammekontrakt med en annen yter av betalingstjenester eller som vil bli gitt denne i overensstemmelse med vedkommende rammekontrakt.

Artikkel 36

Forutgående generell informasjon

1. Medlemsstatene skal kreve at før brukeren av betalingstjenesten er bundet av en enkeltstående betalingstjenestekontrakt eller et enkeltstående tilbud om betalingstjenester, skal yteren av betalingstjenester, på en lett tilgjengelig måte, gi brukeren av betalingstjenesten tilgang til den informasjonen og de vilkårene som er omhandlet i artikkel 37. På anmodning fra brukeren av betalingstjenesten skal yteren av betalingstjenester gi denne informasjonen og disse vilkårene på papir eller på et annet varig medium. Informasjonen og vilkårene skal gis i et lett forståelig språk og i en klar og fyllestgjørende form, på et offisielt språk i den medlemsstat der betalingstjenesten blir tilbudt eller på et annet språk som er avtalt mellom partene.
2. Dersom en enkeltstående betalingstjenestekontrakt er inngått på anmodning fra brukeren av betalingstjenesten ved hjelp av et eller flere fjernkommunikasjonsmidler som ikke tillater yteren av betalingstjenester å opptre i overensstemmelse med nr. 1, skal yteren av betalings-tjenester oppfylle sine plikter i henhold til nevnte nummer umiddelbart etter at betalings-transaksjonen er utført.
3. Pliktene i henhold til nr. 1 kan også oppfylles ved å levere en kopi av utkastet til den enkelt-

stående betalingstjenestekontrakten eller utkastet til betalingsordren som omfatter informasjonen og vilkårene omhandlet i artikkel 37.

Artikkel 37

Informasjon og vilkår

1. Medlemsstatene skal sikre at følgende informasjon og vilkår blir gitt eller blir gjort tilgjengelig for brukeren av betalingstjenesten:
 - a) En spesifisering av den informasjonen eller den entydige identifikasjonskoden som skal gis av brukeren av betalingstjenesten for at en betalingsordre skal kunne utføres på behørig måte,
 - b) lengste utførelsestid for betalingstjenesten som skal utføres,
 - c) alle gebyrer som skal betales av brukeren av betalingstjenesten til dennes yter av betalingstjenester og, der dette er relevant, en oppdeling av eventuelle gebyrbeløp,
 - d) der dette er relevant, den faktiske kursen eller referansevekslingskursen som skal anvendes for betalingstransaksjonen.
2. Der det er relevant skal brukeren av betalings-tjenesten gis tilgang til annen relevant informasjon og andre relevante vilkår som omhandlet i artikkel 42 på en lett tilgjengelig måte.

Artikkel 38

Informasjon for betaleren etter mottak av betalingsordren

Umiddelbart etter mottak av betalingsordren skal betalerens yter av betalingstjenester gi eller gjøre tilgjengelig følgende informasjon for betaleren, på samme måte som fastsatt i artikkel 36 nr. 1:

- a) En referanse som setter betaleren i stand til å identifisere betalingstransaksjonen og, der dette er hensiktsmessig, informasjon vedrørende betalingsmottakeren,
- b) beløpet for betalingstransaksjonen i den valuta som er benyttet i betalingsordren,
- c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalings-transaksjonen som skal betales av betaleren og, der dette er relevant, en oppdeling av slike gebyrbeløp,
- d) der dette er relevant, den vekslingskursen som ble benyttet i betalingstransaksjonen av betalerens yter av betalingstjenester eller en referanse til denne, når denne er forskjellig fra den kurs som er gitt i samsvar med artikkel 37 nr. 1 bokstav d), samt beløpet i betalingstransaksjonen etter valutaomregningen, og
- e) den dato betalingsordren ble mottatt.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

Artikkel 39

Informasjon for betalingsmottakeren etter utførelse

Umiddelbart etter at betalingstransaksjonen er utført, skal betalingsmottakerens yter av betalingstjenester gi eller gjøre tilgjengelig følgende informasjon for betalingsmottaker, på samme måte som fastsatt i artikkel 36 nr. 1:

- a) Referansen som setter betalingsmottakeren i stand til å identifisere betalingstransaksjonen og, der dette er hensiktsmessig, betaleren, samt all informasjon som ble overført sammen med betalingstransaksjonen,
- b) beløpet for betalingstransaksjonen i den valuta som midlene vil bli stilt til betalingsmottakerens disposisjon i,
- c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalingsstransaksjonen som skal betales av betalingsmottakeren og, der dette er relevant, en oppdeling av slike gebyrbeløp,
- d) der dette er relevant, den vekslingskurs som ble benyttet i betalingstransaksjonen av betalingsmottakerens yter av betalingstjenester, samt beløpet for betalingstransaksjonen før valutaomregningen, og
- e) valuteringsdato for krediteringen.

Kapittel 3

Rammekontrakter

Artikkel 40

Virkeområde

Dette kapittel får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner som er omfattet av en rammekontrakt.

Artikkel 41

Forutgående generell informasjon

1. Medlemsstatene skal kreve at, i god tid før brukeren av betalingstjenesten er bundet av en rammekontrakt eller et tilbud, skal yteren av betalingstjenester gi brukeren av betalingstjenesten den informasjonen og de vilkår som er omhandlet i artikkel 42 på papir eller på et annet varig medium. Informasjonen og vilkårene skal gis i et lett forståelig språk og i en klar og fyllestgjørende form, på et offisielt språk i den medlemsstat der betalingstjenesten blir tilbudt eller på et annet språk som er avtalt mellom partene.
2. Dersom rammekontrakten er inngått på anmodning fra brukeren av betalingstjenesten ved hjelp av et eller flere fjernkommunikasjons-

midler som ikke tillater yteren av betalingstjenester å opptre i overensstemmelse med nr. 1, skal yteren av betalingstjenester oppfylle sine plikter i henhold til nevnte nummer umiddelbart etter at rammekontrakten er inngått.

3. Pliktene i henhold til nr. 1 kan også oppfylles ved å levere en kopi av utkastet til rammekontrakten som omfatter informasjonen og vilkårene omhandlet i artikkel 42.

Artikkel 42

Informasjon og vilkår

Medlemsstatene skal sikre at følgende informasjon og vilkår blir gitt til brukeren av betalingstjenesten:

1. Vedrørende yteren av betalingstjenester,
 - a) navnet på yteren av betalingstjenester, den geografiske adressen til tjenesteyterens hovedkontor og, der dette er relevant, den geografiske adressen til tjenesteyterens agent eller filial etablert i den medlemsstat der betalingstjenesten blir tilbudt, samt andre adresser, inkludert e-postadresser, som er relevant for kommunikasjon med yteren av betalingstjenester, og
 - b) nærmere detaljer om relevante tilsynsmyndigheter og om det register som er fastsatt i artikkel 13 eller om et annet relevant offentlig register for godkjenning av yteren av betalingstjenester, samt vedkommendes registreringsnummer eller tilsvarende måte for identifisering i vedkommende register,
2. vedrørende bruk av betalingstjenesten,
 - a) en beskrivelse av de viktigste kjennetegnene til den betalingstjenesten som skal ytes,
 - b) en spesifisering av den informasjonen eller entydige identifikasjonskoden som skal gis av brukeren av betalingstjenesten for at en betalingsordre skal kunne utføres på behørig måte,
 - c) form og framgangsmåte for å gi samtykke til å utføre en betalingstransaksjon og tilbaketrekking av slikt samtykke i samsvar med artikkel 54 og 66,
 - d) en henvisning til tidspunktet for mottak av en betalingsordre som definert i artikkel 64, samt eventuelt en frist for å avbryte transaksjonen, fastsatt av yteren av betalingstjenester,
 - e) lengste utførelsestid for betalingstjenestene som skal ytes, og

- f) om det er mulighet for å avtale beløpsgrense for bruk av betalingsinstrumentet i samsvar med artikkel 55 nr. 1,
- 3. vedrørende gebyrer, rente og vekslingskurser,
 - a) alle gebyrer som skal betales av brukeren av betalingstjenesten til yteren av betalingstjenester og, der dette er relevant, en oppdeling av eventuelle gebyrbeløp,
 - b) der dette er relevant, rentene og vekslingskursene som skal anvendes eller, dersom det skal benyttes referanserenter og -vekslingskurser, metoden for beregning av den faktiske renten, samt relevant dato og indeks eller grunnlag for å fastsette slik referanserente eller -vekslingskurs, og
 - c) dersom dette er avtalt, den umiddelbare anvendelsen av endringer i referanserente eller -vekslingskurs og informasjonskrav knyttet til endringene i samsvar med artikkel 44 nr. 2,
- 4. vedrørende kommunikasjon,
 - a) der dette er relevant, de kommunikasjonsmidler, inkludert de tekniske kravene til utstyret til brukeren av betalingstjenesten, som er avtalt mellom partene for overføring av informasjon eller meldinger i henhold til dette direktiv,
 - b) hvordan og hvor ofte informasjon i henhold til dette direktiv skal gis eller gjøres tilgjengelig,
 - c) på hvilket eller hvilke språk rammekontrakten skal inngås og hvordan kommunikasjon i løpet av kontraktsforholdet skal skje, og
 - d) brukeren av betalingstjenestens rett til å få kontraktsvilkårene i rammekontrakten samt informasjon og betingelser, i samsvar med artikkel 43,
- 5. vedrørende sikkerhet og korrigerende tiltak,
 - a) der dette er relevant, en beskrivelse av hvilke tiltak som brukeren av betalingstjenesten skal treffe for å sikre et betalingsinstrument og hvordan yteren av betalingstjenester skal varsles i henhold til artikkel 56 nr. 1 bokstav b),
 - b) dersom dette er avtalt, under hvilke vilkår yteren av betalingstjenester forbeholder seg retten til å blokkere et betalingsinstrument i samsvar med artikkel 55,
 - c) betalerens ansvar i samsvar med artikkel 61, herunder informasjon om relevant beløp,
 - d) hvordan og innen hvilken frist brukeren av betalingstjenester skal varsle yteren av betalingstjenester om ikke-autoriserte eller ukorrekt utførte betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 58, samt yteren av betalingstjenesters ansvar for ikke-autoriserte betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 60,
 - e) yteren av betalingstjenesters ansvar for utførelse av betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 75, og
 - f) vilkårene for tilbakebetaling i samsvar med artikkel 62 og 63,
- 6. vedrørende endringer i og heving av rammekontrakten,
 - a) dersom dette er avtalt, informasjon som brukeren av betalingstjenesten skal anses for å ha godtatt endringer i vilkårene for, i samsvar med artikkel 44, med mindre denne varsler yteren av betalingstjenester før tidspunktet for deres foreslåtte ikrafttredelse at disse ikke vil kunne godtas,
 - b) kontraktens varighet, og
 - c) brukeren av betalingstjenestens rett til å heve rammekontrakten, samt alle avtaler knyttet til heving i samsvar med artikkel 44 nr. 1 og artikkel 45,
- 7. vedrørende klageadgang,
 - a) alle kontraktsmessige klausuler om relevant lovgivning for rammekontrakten og/eller vedkommende domstoler, og
 - b) framgangsmåter for klagemål og erstatningsordninger utenom rettssystemet som foreligger for brukeren av betalingstjenesten i samsvar med artikkel 80-83.

Artikkel 43

Tilgang til informasjon og vilkår i rammekontrakten

Brukeren av betalingstjenesten skal når som helst i løpet av kontraktsforholdet på anmodning ha rett til å motta de kontraktsmessige vilkårene i rammekontrakten samt den informasjon og de vilkår som er omhandlet i artikkel 42, på papir eller et annet varig medium.

Artikkel 44

Endringer i rammekontraktens vilkår

1. Alle endringer i rammekontrakten samt den informasjon og de vilkår som er omhandlet i artikkel 42, skal legges fram av yteren av betalingstjenester på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1 og senest to måneder før forslaget til tidspunkt for deres iverksettelse.

Der dette er relevant i samsvar med artikkel 42 nr. 6 bokstav a) skal yteren av betalingstjenester underrette brukeren av betalingstjenester

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

ten om at den sistnevnte anses for å ha godtatt disse endringene dersom denne ikke varsler yteren av betalingstjenester om at disse ikke kan godtas før det foreslåtte tidspunktet for deres ikrafttredelse. I dette tilfellet skal yteren av betalingstjenester også opplyse om at brukeren av betalingstjenesten har rett til å heve rammekontrakten umiddelbart og vederlagsfritt før tidspunktet for den foreslåtte iverksettingen av endringene.

2. Endringer av rente eller vekslingskurs kan anvendes umiddelbart og uten varsel, forutsatt at retten til dette er avtalt i rammekontrakten og at endringene er basert på den referanse-rente eller –vekslingskurs som er avtalt i samsvar med artikkel 42 nr. 3 bokstav b) og c). Brukeren av betalingstjenesten skal så tidlig som mulig underrettes om alle endringer i renten på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1, med mindre partene særlig har avtalt hvor ofte eller hvordan slik informasjon skal gis eller gjøres tilgjengelig på. Endringer i rente eller vekslingskurs som er mer fordelaktige for brukere av betalingstjenester, kan imidlertid anvendes uten varsel.
3. Endringer i rente eller vekslingskurs i betalingsstransaksjoner skal gjennomføres og beregnes på en nøytral måte som ikke forskjellsbehandler brukere av betalingstjenester.

Artikkel 45

Heving

1. Brukeren av betalingstjenesten kan når som helst heve rammekontrakten, med mindre partene har avtalt en oppsigelsesfrist. En slik frist skal ikke overstige én måned.
2. Heving av en rammekontrakt som er inngått for en fast periode som overstiger 12 måneder eller for en ubestemt periode, skal etter 12 måneder være kostnadsfritt for brukeren av betalingstjenesten. I alle andre tilfeller skal gebyrer for heving være passende og i samsvar med utgiftene.
3. Dersom dette er avtalt i rammekontrakten, kan yteren av betalingstjenester heve en rammekontrakt inngått for en ubestemt periode ved å gi minst to måneders varsel på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1.
4. Gebyrer for betalingstjenester pålagt på regelmessig grunnlag skal bare betales av brukeren av betalingstjenesten i forhold til tiden fram til heving av kontrakten. Dersom slike gebyrer er betalt på forhånd, skal det skje en forholdsmessig tilbakebetaling.

5. Bestemmelsene i denne artikkel berører ikke medlemsstatenes lover og forordninger vedrørende partenes rett til å erklære rammekontrakten ikke håndhevbar eller ugyldig.
6. Medlemsstatene kan fastsette bestemmelser som er mer fordelaktige for brukere av betalingstjenester.

Artikkel 46

Informasjon før utførelse av enkeltstående betalingsstransaksjoner

I tilfellet av en enkeltstående betalingsstransaksjon som er initiert av betaleren i henhold til en rammekontrakt, skal en yter av betalingstjenester, på betalerens anmodning for den aktuelle betalingsstransaksjonen, gi eksplisitt informasjon om lengste utførelsestid og de gebyrer som skal betales av betaleren og, der dette er relevant, en oppdeling av eventuelle gebyrbeløp.

Artikkel 47

Informasjon for betaleren vedrørende enkeltstående betalingsstransaksjoner

1. Etter at beløpet for en enkeltstående betalingsstransaksjon er debiteret betalerens konto eller, når betaleren ikke benytter en betalingskonto, etter mottak av betalingsordren, skal betalerens yter av betalingstjenester, på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1 og uten unødig opphold, gi betaleren følgende opplysninger:
 - a) En referanse som gjør at betaleren kan identifisere hver enkelt betalingsstransaksjon og, der dette er hensiktsmessig, informasjon vedrørende betalingsmottakeren,
 - b) beløpet for betalingsstransaksjonen i den valuta som betalerens betalingskonto blir debiteret eller i den valuta som er benyttet i betalingsordren,
 - c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalingsstransaksjonen og, der dette er relevant, en oppdeling av slike gebyrbeløp, eller den rente som skal betales av betaleren,
 - d) der dette er relevant, den vekslingskurs som ble benyttet i betalingsstransaksjonen av betalerens yter av betalingstjenester, samt beløpet for betalingsstransaksjonen etter valutaomregningen, og
 - e) valuteringsdato for debiteringen eller datoen for mottak av betalingsordren.
2. En rammekontrakt kan inneholde et vilkår om at informasjon omhandlet i nr. 1 skal gis eller gjøres tilgjengelig jevnlig minst én gang per måned og på en avtalt måte som gjør at betale-

ren kan lagre og gjengi slik informasjon på en uendret måte.

3. Medlemsstatene kan imidlertid kreve at ytere av betalingstjenester kostnadsfritt gir slik informasjon på papir én gang per måned.

Artikkel 48

Informasjon for betalingsmottakeren vedrørende enkeltstående betalingstransaksjoner

1. Etter utførelsen av en enkeltstående betalings-transaksjon skal betalingsmottakeren yter av betalingstjenester uten unødig opphold gi betalingsmottakeren følgende informasjon på samme måte som fastsatt i artikkel 41 nr. 1:
 - a) Referansen som gjør at betalingsmottakeren kan identifisere betalingstransaksjonen og, der dette er hensiktsmessig, betaleren, samt all informasjon som ble overført sammen med betalingstransaksjonen,
 - b) beløpet for betalingstransaksjonen i den valuta som betalingsmottakerens betalingskonto blir kreditert,
 - c) beløpet for eventuelle gebyrer for betalings-transaksjonen og, der dette er relevant, en oppdeling av slike gebyrbeløp, eller den rente som skal betales av betalingsmottakeren,
 - d) der dette er relevant, den vekslingskurs som ble benyttet i betalingstransaksjonen av betalingsmottakeren yter av betalingstjenester, samt beløpet for betalingstransaksjonen før valutaomregningen, og
 - e) valuteringsdato for krediteringen.
2. En rammekontrakt kan inneholde et vilkår om at informasjon omhandlet i nr. 1 skal gis eller gjøres tilgjengelig jevnlig minst én gang per måned og på en avtalt måte som gjør at betalingsmottakeren kan lagre og gjengi slik informasjon på en uendret måte.
3. Medlemsstatene kan imidlertid kreve at ytere av betalingstjenester kostnadsfritt gir slik informasjon på papir én gang per måned.

Kapittel 4

Felles bestemmelser

Artikkel 49

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger skal skje i den valuta som er avtalt mellom partene.
2. Når det tilbys en valutaomregningstjeneste før betalingstransaksjonen begynner og når denne valutaomregningstjenesten tilbys på salgsste-

det eller av betalingsmottakeren, skal den part som tilbyr valutaomregningstjenesten til betaleren, opplyse betaleren om alle gebyrer samt hvilken vekslingskurs som skal benyttes for omregning i betalingstransaksjonen.

Betaleren skal samtykke i valutaomregningstjenesten på dette grunnlag .

Artikkel 50

Informasjon om ekstra gebyrer eller reduksjoner

1. Når betalingsmottakeren krever et gebyr eller tilbyr en reduksjon for bruk av et gitt betalingsinstrument, skal betalingsmottakeren underrette betaleren om dette før betalingstransaksjonen settes i gang.
2. Når en yter av betalingstjenester eller en tredjepart krever et gebyr for bruk av et gitt betalingsinstrument, skal denne underrette brukeren av betalingstjenesten om dette før betalingstransaksjonen settes i gang.

Avdeling IV

Rettigheter og plikter i tilknytning til ytelse og bruk av betalingstjenester

Kapittel 1

Felles bestemmelser

Artikkel 51

Virkeområde

1. Når brukeren av betalingstjenesten ikke er en forbruker, kan partene avtale at artikkel 52 nr. 1, artikkel 54 nr. 2 annet ledd og artikkel 59, 61, 62, 63, 66 og 75 helt eller delvis ikke får anvendelse. Partene kan også avtale en annen tidsperiode enn den som er fastsatt i artikkel 58.
2. Medlemsstatene kan bestemme at artikkel 83 ikke får anvendelse når brukeren av betalingstjenesten ikke er en forbruker.
3. Medlemsstatene kan fastsette at bestemmelsene i denne avdeling får anvendelse på svært små foretak på samme måte som på forbrukere.
4. Dette direktiv skal ikke berøre nasjonale tiltak som gjennomfører direktiv 87/102/EØF. Dette direktiv skal heller ikke berøre andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning vedrørende vilkår for å yte kreditt til forbrukere og som ikke er harmonisert av dette direktiv og som er i overensstemmelse med fellesskapsretten.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

Artikkel 52

Relevante gebyrer

1. Yteren av betalingstjenester kan ikke belaste brukeren av betalingstjenesten for oppfyllelse av sine informasjonsplikter eller korrigerende og forebyggende tiltak i henhold til denne avdeling, med mindre annet er fastsatt i artikkel 65 nr. 1, 66 nr. 5 og 74 nr. 2. Disse gebyrene skal avtales mellom brukeren av betalingstjenesten og yteren av betalingstjenester og skal være hensiktsmessige og i samsvar med de faktiske utgiftene til yteren av betalingstjenester.
2. Når en betalingstransaksjon ikke involverer noen valutaomregning, skal medlemsstatene kreve at betalingsmottakeren betaler de gebyrer som denne pålegges av sin yter av betalings-tjenester, og betaleren betaler de gebyrer som denne pålegges av sin yter av betalingstjenester.
3. Yteren av betalingstjenester skal ikke hindre betalingsmottakeren i å kreve betaleren for et gebyr eller i å tilby betaleren en reduksjon for bruken av et gitt betalingsinstrument. Medlemsstatene kan imidlertid forby eller begrense retten til å kreve gebyrer, idet det tas hensyn til behovet for å oppfordre til konkurranse og fremme bruken av effektive betalingsinstrumenter.

Artikkel 53

Unntak for betalingsinstrumenter med lave beløp og for elektroniske penger

1. Når det gjelder betalingsinstrumenter som, i overensstemmelse med rammekontrakten, bare vedrører enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke overstiger 30 euro eller som enten har en beløpsgrense på 150 euro eller lagrer midler som ikke på noe tidspunkt overstiger 150 euro, kan ytere av betalingstjenester avtale med sine brukere av betalingstjenester at
 - a) artikkel 56 nr. 1 bokstav b) og artikkel 57 nr. 1 bokstav c) og d) samt artikkel 61 nr. 4 og nr. 5 ikke får anvendelse dersom betalingsinstrumentet ikke tillater at ytterligere bruk av instrumentet blokkeres eller forhindres,
 - b) artikkel 59, 60 og artikkel 61 nr. 1 og nr. 2 ikke får anvendelse dersom betalingsinstrumentet blir benyttet anonymt eller yteren av betalingstjenester av andre grunner som er særegne for vedkommende betalingsinstrument, ikke er i en slik stilling at denne kan bevise at en betalingstransaksjon var godkjent,

- c) yteren av betalingstjenester, som unntak fra artikkel 65 nr. 1, er ikke pålagt å varsle brukeren av betalingstjenesten om avslag av en betalingsordre, dersom manglende utførelse tydelig går fram av sammenhengen,
 - d) betaleren, som unntak fra artikkel 66, ikke kan trekke tilbake betalingsordren etter å ha overført betalingsordren eller gitt sitt samtykke til at betalingstransaksjonen til betalingsmottakeren blir utført,
 - e) andre utførelsesperioder kan, som unntak fra artikkel 69 og 70, få anvendelse.
2. Når det gjelder nasjonale betalingstransaksjoner kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter redusere eller fordoble de beløp som er omhandlet i nr. 1. De kan øke disse beløpene for forhåndsbetalte betalingsinstrumenter til 500 euro.
 3. Artikkel 60 og 61 får også anvendelse på elektroniske penger i betydningen til artikkel 1 nr. 3 bokstav b) i direktiv 2000/46/EF, bortsett fra der betalerens yter av betalingstjenester ikke har mulighet til å fryse betalingskontoen eller blokkere betalingsinstrumentet. Medlemsstatene kan begrense dette unntaket til betalingskontoer eller betalingsinstrumenter av en viss verdi.

Kapittel 2

Godkjenning av betalingstransaksjoner

Artikkel 54

Samtykke og tilbakekalling av samtykke

1. Medlemsstatene skal sikre at en betalingstransaksjon bare anses som godkjent dersom betaleren har gitt sitt samtykke til å utføre betalingstransaksjonen. En betalingstransaksjon kan godkjennes av betaleren før eller, dersom dette er avtalt mellom betaleren og dennes yter av betalingstjenester, etter utførelsen av betalingstransaksjonen.
2. Samtykke i å utføre en betalingstransaksjon eller en serie av betalingstransaksjoner skal gis i den form som er avtalt mellom betaleren og dennes yter av betalingstjenester.

Dersom slikt samtykke ikke foreligger, skal en betalingstransaksjon anses for ikke å være godkjent.
3. Samtykke kan når som helst trekkes tilbake av betaleren, men ikke senere enn på det tidspunkt da transaksjonen er blitt ugjenkallelig i henhold til artikkel 66. Samtykke i å utføre en serie betalingstransaksjoner kan også trekkes tilbake med den virkning at alle framtidige

betalingstransaksjoner blir å anse som ikke godkjente.

4. Framgangsmåten for å gi samtykke skal avtales mellom betaleren og yteren av betalingstjenester.

Artikkel 55

Begrensninger i bruken av betalingsinstrumentet

1. I tilfeller der et særlig betalingsinstrument blir benyttet med det formål å gi samtykke, kan betaleren og dennes yter av betalingstjenester avtale beløpsgrenser for betalingstransaksjoner utført ved hjelp av vedkommende betalingsinstrument.
2. Dersom det er avtalt i rammekontrakten, kan yteren av betalingstjenester forbeholde seg retten til å blokkere betalingsinstrumentet av objektivt begrunnede årsaker knyttet til betalingsinstrumentets sikkerhet, mistanke om ikke godkjent bruk eller bruk i bedragersk hensikt av betalingsinstrumentet eller, når det gjelder et betalingsinstrument med en kredittgrense, en betydelig økt risiko for at betaleren ikke vil kunne oppfylle sin betalingsforpliktelse.
3. I slike tilfeller skal yteren av betalingstjenester underrette betaleren på avtalt måte om blokkeringen av betalingsinstrumentet og årsakene til dette, om mulig før betalingsinstrumentet blir blokkert og senest umiddelbart deretter, med mindre yteren av betalingstjenester ved å gi slik informasjon ville påvirke objektivt begrunnede, sikkerhetstilknnyttede årsaker eller forby å gjøre dette av andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning.
4. Yteren av betalingstjenester skal oppheve blokkeringen av betalingsinstrumentet eller erstatte det med et nytt betalingsinstrument så snart grunnene til blokkeringen er opphørt.

Artikkel 56

Plikt for brukeren av betalingstjenester med hensyn til betalingsinstrumenter

1. Brukeren av betalingstjenesten med rett til å bruke et betalingsinstrument, skal ha plikt til å
 - a) bruke betalingsinstrumentet i samsvar med de vilkår som styrer utstedelse og bruk av vedkommende betalingsinstrument, og
 - b) varsle yteren av betalingstjenester, eller den som denne angir, uten unødig opphold når brukeren blir oppmerksom på tap,

tyveri eller urettmessig tilegnelse av betalingsinstrumentet eller på ikke godkjent bruk av dette.

2. I forbindelse med nr. 1 bokstav a) skal brukeren av betalingstjenesten særlig, og så snart som denne mottar et betalingsinstrument, treffe alle rimelige tiltak for å sikre instrumentets personlige sikkerhetsordninger.

Artikkel 57

Plikt for yteren av betalingstjenester med hensyn til betalingsinstrumenter

1. Yteren av betalingstjenesten som utsteder et betalingsinstrument, skal ha plikt til å
 - a) forsikre seg om at betalingsinstrumentets personlige sikkerhetsordninger ikke er tilgjengelige for andre enn den brukeren av betalingstjenesten som har rett til å bruke betalingsinstrumentet, men uten at dette berører pliktene til brukeren av betalingstjenesten fastsatt i artikkel 56,
 - b) avholde seg fra å sende ut et betalingsinstrument som det ikke er anmodet om, unntatt der et betalingsinstrument som allerede er gitt til brukeren av betalingstjenesten skal erstattes,
 - c) sikre at egnede muligheter alltid er tilgjengelige for å sette brukeren av betalingstjenesten i stand til å gi et varsel i henhold til artikkel 56 nr. 1 bokstav b) eller anmode om at en blokkering fjernes i henhold til artikkel 55 nr. 4; på anmodning skal yteren av betalingstjenester gi brukeren av betalingstjenesten i 18 måneder etter et slikt varsel, muligheter til å bevise at brukeren har gitt et slikt varsel, og
 - d) forhindre all bruk av betalingsinstrumentet når det er gitt et varsel i henhold til artikkel 56 nr. 1 bokstav b).
2. Yteren av betalingstjenester skal ha risikoen ved sending av et betalingsinstrument til betaleren eller ved sending av instrumentets personlige sikkerhetsordninger.

Artikkel 58

Varsel om ikke godkjente eller ukorrekt utførte betalingstransaksjoner

Brukeren av betalingstjenesten skal bare kunne få en beriktigelse fra yteren av betalingstjenester dersom brukeren varsler sin yter av betalingstjenester uten unødig opphold etter å ha blitt oppmerksom på eventuelle ikke godkjente eller ukorrekt utførte betalingstransaksjoner som fører til at det oppstår

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

et økonomisk krav, herunder slike som omhandles av artikkel 75, og senest 13 måneder etter debiteringsdatoen, med mindre, og der dette er relevant, yteren av betalingstjenester har unnlatt å gi eller gjøre tilgjengelig informasjon vedrørende vedkommende betalingstransaksjon i samsvar med avdeling III.

Artikkel 59

Bevis på autentisering og utførelse av betalingstransaksjoner

1. Medlemsstatene skal, i tilfeller der en bruker av betalingstjenester nekter for å ha godkjent en utført betalingstransaksjon eller hevder at betalingstransaksjonen ikke ble utført på korrekt måte, kreve at det er opp til brukerens yter av betalingstjenester å bevise at betalingstransaksjonen ble autentisert, nøyaktig registrert, ført inn i regnskapet og ikke er påvirket av teknisk svikt eller annen feil.
2. Når en bruker av betalingstjenester nekter for å ha godkjent en utført betalingstransaksjon, skal bruken av et betalingsinstrument registrert av yteren av betalingstjenester i seg selv ikke nødvendigvis være tilstrekkelig til å bevise enten at betalingstransaksjonen var godkjent av betaleren eller at betaleren opptrådte i bedragersk hensikt eller med forsett eller ved grov uaktsomhet unnløt å oppfylle en eller flere av sine plikter i henhold til artikkel 56.

Artikkel 60

Ytere av betalingstjenesters ansvar for ikke godkjente betalingstransaksjoner

1. Uten at det berører artikkel 58 skal medlemsstatene når det gjelder en ikke godkjent betalingstransaksjon sikre at betalerens yter av betalingstjenester umiddelbart tilbakebetaler til betaleren beløpet for den ikke godkjente betalingstransaksjonen og, der dette er relevant, gjenoppretter den debiterte betalingskontoen til den tilstand den ville ha vært i dersom den ikke godkjente betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.
2. Ytterligere økonomisk kompensasjon kan fastsettes i samsvar med den lovgivning som er relevant for kontrakten som er inngått mellom betaleren og dennes yter av betalingstjenester.

Artikkel 61

Betalerens ansvar for ikke godkjente betalingstransaksjoner

1. Som unntak fra artikkel 60 skal betaleren bære tap knyttet til ikke godkjente betalingstransaksjoner, opp til høyst 150 euro, som følger av bruken av et tapt eller stjålet betalingsinstrument, eller, dersom betaleren har unnlatt å sikre de personlige sikkerhetsordningene, av urettmessig tilegnelse av et betalingsinstrument.
2. Betaleren skal bære alle tap knyttet til ikke godkjente betalingstransaksjoner dersom vedkommende pådro seg slike tap ved å opptre i bedragersk hensikt eller ved forsett eller grov uaktsomhet unnløt å oppfylle en eller flere av sine plikter i henhold til artikkel 56. I slike tilfeller får maksimumsbeløpet omhandlet i nr. 1 i denne artikkel ikke anvendelse.
3. I tilfeller der betaleren verken har opptrådt i bedragersk hensikt eller med forsett unnløt å oppfylle sine plikter i henhold til artikkel 56, kan medlemsstatene redusere ansvaret omhandlet i nr. 1 og 2 i denne artikkel, idet det særlig tas hensyn til arten av betalingsinstrumentets personlige sikkerhetsordninger og omstendighetene omkring tapet, tyveriet eller den urettmessig tilegnelsen av betalingsinstrumentet.
4. Betaleren skal ikke bære de økonomiske følgerne av bruken av det tapte, stjålne eller urettmessig tilegnede betalingsinstrumentet etter at varsel er skjedd i samsvar med artikkel 56 nr. 1 bokstav b), bortsett fra i tilfeller der betaleren har opptrådt i bedragersk hensikt.
5. Dersom yteren av betalingstjenester ikke til enhver tid sørger for hensiktsmessige midler for varslings om et tapt, stålet eller urettmessig tilegnet betalingsinstrument, slik det kreves i henhold til artikkel 57 nr. 1 bokstav c), skal betaleren ikke ha ansvar for de økonomiske følgerne av bruken av vedkommende betalingsinstrument, bortsett fra i tilfeller der betaleren har opptrådt i bedragersk hensikt.

Artikkel 62

Tilbakebetalinger for betalingstransaksjoner initiert av eller gjennom en betalingsmottaker

1. Medlemsstatene skal sikre at en betaler har rett til en tilbakebetaling fra sin yter av betalingstjenester for en godkjent betalingstransaksjon initiert av eller gjennom en betalingsmottaker og som allerede er utført, dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Godkjenningen spesifiserte ikke det nøyaktige beløpet for betalingstransaksjonen da godkjenningen ble foretatt, og
- b) beløpet for betalingstransaksjonen oversteg det beløp som betaleren med rimelighet kunne ha forventet, idet det tas hensyn til betalerens tidligere bruksmønster, vilkårene i rammekontrakten og relevante omstendigheter i saken.

På anmodning fra yteren av betalingstjenester skal betaleren gi faktiske opplysninger om slike vilkår.

Tilbakebetalingen består av det fulle beløpet for den utførte betalingstransaksjonen.

Når det gjelder direkte debiteringer kan betaleren og dennes yter av betalingstjenester i rammekontrakten avtale at betaleren har rett til en tilbakebetaling fra sin yter av betalingstjenester selv om vilkårene for tilbakebetaling i første ledd ikke er oppfylt.

2. Med hensyn til nr. 1 første ledd bokstav b) kan betaleren ikke støtte seg på grunner knyttet til valutaveksling dersom det ble benyttet den referansevekslingskurs som er avtalt med yteren av betalingstjenester i samsvar med artikkel 37 nr. 1 bokstav d) og artikkel 42 nr. 3 bokstav b).
3. Det kan avtales i rammekontrakten mellom betaleren og yteren av betalingstjenester at betaleren ikke har noen rett til tilbakebetaling når denne har gitt sitt samtykke direkte til sin yter av betalingstjenester i å utføre betalingsstransaksjonen og, der dette er relevant, informasjon om de framtidige betalingstransaksjonene ble gitt eller ble gjort tilgjengelig av yteren av betalingstjenester eller av betalingsmottakeren på avtalt måte for betaleren minst fire uker forut for forfallstidspunktet.

Artikkel 63

Anmodninger om tilbakebetalinger for betalingstransaksjoner initiert av eller gjennom en betalingsmottaker

1. Medlemsstatene skal sikre at betaleren kan anmode om tilbakebetaling av en godkjent betalingstransaksjon som omhandlet i artikkel 62, initiert av eller gjennom en betalingsmottaker, i en periode på åtte uker fra det tidspunkt midlene ble debittert.
2. Innen ti virkedager etter å ha mottatt en anmodning om en tilbakebetaling skal yteren av betalingstjenester enten tilbakebetale det fulle beløpet for betalingstransaksjonen eller gi en begrunnelse for avslaget om tilbakebetaling,

der det angis hvilke organer betaleren kan henvende seg til i samsvar med artikkel 80-83 dersom betaleren ikke godtar den begrunnelsen som er gitt.

Yteren av betalingstjenesters rett i henhold til første ledd til å avslå tilbakebetalingen får ikke anvendelse i det tilfellet som er omhandlet i artikkel 62 nr. 1 fjerde ledd.

Kapittel 3

Utførelse av betalingstransaksjoner

Avsnitt 1

Betalingsordrer og overførte beløp

Artikkel 64

Mottak av betalingsordrer

1. Medlemsstatene skal påse at mottakstidspunktet er det tidspunkt da betalingsordren som er overført direkte av betaleren eller indirekte av eller gjennom en betalingsmottaker, blir mottatt av betalerens yter av betalingstjenester. Dersom mottakstidspunktet ikke er på en virkedag for betalerens yter av betalingstjenester, skal betalingsordren anses for å ha blitt mottatt påfølgende virkedag. Yteren av betalingstjenester kan fastsette en frist nær slutten av en virkedag der betalingsordrer som mottas etter dette tidspunktet, anses for å være mottatt påfølgende virkedag.
2. Dersom brukeren av betalingstjenesten som initierte en betalingsordre og med sin yter av betalingstjenester avtaler at utførelse av betalingsordren skal begynne på en bestemt dag eller ved utløpet av en viss periode eller den dag betaleren har stilt midler til disposisjon hos sin yter av betalingstjenester, skal mottakstidspunktet i henhold til artikkel 69 anses for å være den dagen som er avtalt. Dersom den dagen som er avtalt ikke er en virkedag for yteren av betalingstjenester, skal betalingsordren anses for å ha blitt mottatt påfølgende virkedag.

Artikkel 65

Avvisning av betalingsordrer

1. Dersom yteren av betalingstjenester avslår å utføre en betalingsordre, skal brukeren av betalingstjenesten varsles om avslaget og, dersom dette er mulig, grunnene til dette og framgangsmåten for å korrigere eventuelle konkrete feil som førte til avslaget, med mindre dette er forbudt i henhold til andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

Yteren av betalingstjenester skal så raskt som mulig gi eller gjøre tilgjengelig dette varselet på avtalt måte, og i alle tilfeller innen de frister som er omhandlet i artikkel 69.

Rammekontrakten kan inneholde et vilkår om at yteren av betalingstjenester kan ta gebyr for et slikt varsel dersom avslaget er objektivt begrunnet.

2. I tilfeller der alle vilkår som er fastsatt i betalere-ns rammekontrakt er oppfylt, skal betalere-ns yter av betalingstjenester ikke kunne avslå å utføre en godkjent betalingsordre, uansett om betalingsordren er initiert av en betaler eller av eller gjennom en betalingsmottaker, med mindre dette er forbudt i henhold til andre relevante deler av Fellesskapets regelverk eller nasjonal lovgivning.
3. Med hensyn til artikkel 69 og 75 skal en betalingsordre som avslås utført, anses for å ikke være mottatt.

Artikkel 66

Ugjenkallelighet med hensyn til en betalingsordre

1. Medlemsstatene skal sikre at brukeren av betalingstjenesten ikke kan kalle tilbake en betalingsordre når den er mottatt av betalere-ns yter av betalingstjenester, med mindre annet er angitt i denne artikkel.
2. Når betalingstransaksjonen er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, kan betaleren ikke kalle tilbake betalingsordren etter at betalingsordren er sendt eller etter at betaleren har gitt sitt samtykke til å utføre betalingstransaksjonen til betalingsmottakeren.
3. Når det gjelder en direkte debitering, og uten at dette berører retten til tilbakebetaling, kan betaleren imidlertid kalle tilbake betalingsordren senest ved utgangen av virkedagen før den dag som er avtalt for debitering av midlene.
4. I det tilfelle som omhandles i artikkel 64 nr. 2 kan brukeren av betalingstjenesten kalle tilbake en betalingsordre senest innen utgangen av virkedagen før den dag som er avtalt.
5. Etter fristene omhandlet i nr. 1–4 kan betalingsordren bare kalles tilbake dersom dette er avtalt mellom brukeren av betalingstjenesten og dennes yter av betalingstjenester. I det tilfellet som er omhandlet i nr. 2 og 3 skal det også kreves samtykke fra betalingsmottakeren. Dersom det er avtalt i rammekontrakten, kan yteren av betalingstjenester ta gebyrer for tilbakekallingen.

Artikkel 67

Overførte beløp og mottatte beløp

1. Medlemsstatene skal kreve at betalere-ns yter av betalingstjenester, betalingsmottakerens yter av betalingstjenester og alle mellommenn for ytere av betalingstjenester skal overføre det fulle beløpet i betalingstransaksjonen og ikke trekke fra gebyrer i det overførte beløpet.
2. Betalingsmottakeren og dennes yter av betalingstjenester kan imidlertid avtale at yteren av betalingstjenester trekker fra sin gebyrer fra det overførte beløpet før dette krediteres betalingsmottakeren. I et slikt tilfelle skal betalingstransaksjonens fulle beløp og gebyrer skilles fra hverandre i de opplysningene som gis til betalingsmottakeren.
3. Dersom andre gebyrer enn de som er omhandlet i nr. 2, blir trukket fra det overførte beløpet, skal betalere-ns yter av betalingstjenester påse at betalingsmottakeren mottar det fulle beløpet for betalingstransaksjonen som ble initiert av betaleren. I tilfeller der betalingstransaksjonen er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, skal dennes yter av betalingstjenester påse at det fulle beløpet for betalingstransaksjonen blir mottatt av betalingsmottakeren.

Avsnitt 2

Utførelsestid og valuteringsdato

Artikkel 68

Virkeområde

1. Dette avsnitt får anvendelse på
 - a) betalingstransaksjoner i euro,
 - b) nasjonal betalingstransaksjoner i valutaen til den berørte medlemsstaten utenfor euro-området, og
 - c) betalingstransaksjoner som bare involverer én valutaomregning mellom euro og valutaen til en medlemsstat utenfor euro-området, forutsatt at den nødvendige valutaomregningen blir utført i den berørte medlemsstaten utenfor euro-området og, når det gjelder betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene, at overføringen på tvers av landegrensene skjer i euro.
2. Dette avsnitt får anvendelse på andre betalingsstransaksjoner, med mindre annet er avtalt mellom brukeren av betalingstjenesten og dennes yter av betalingstjenester, med unntak av artikkel 73, som partene ikke kan fravike ved avtale. Når brukeren av betalingstjenester og dennes yter av betalingstjenester avtaler en lengre periode enn fastsatt i artikkel 69 for betalingstran-

saksjoner innenfor Fellesskapet, skal denne perioden i samsvar med artikkel 64 imidlertid ikke overstige 4 virkedager etter mottakstidspunktet.

Artikkel 69

Betalingstransaksjoner til en betalingskonto

1. Medlemsstatene skal kreve at betalerens yter av betalingstjenester sikrer at, etter mottakstidspunktet i samsvar med artikkel 64, beløpet i betalingstransaksjonen blir kreditert betalingsmottakerens yter av betalingstjenester senest ved slutten av neste virkedag. Fram til 1. januar 2012 kan en betaler og dennes yter av betalingstjenester ikke avtale en periode som er lengre enn tre virkedager. Disse periodene kan forlenges med ytterligere én virkedag for papir-initierte betalingstransaksjoner.
2. Medlemsstatene skal kreve at betalingsmottakerens yter av betalingstjenester valuterer og gjør tilgjengelig beløpet for betalingstransaksjonen til betalingsmottakerens betalingskonto etter at yteren av betalingstjenester har mottatt midlene i samsvar med artikkel 73.
3. Medlemsstatene skal påse at betalingsmottakerens yter av betalingstjenester overfører en betalingsordre initiert av eller gjennom betalingsmottakeren til betalerens yter av betalingstjenester innen de tidsfrister som er avtalt mellom betalingsmottakeren og dennes yter av betalingstjenester, noe som ved direkte debitering muliggjør oppgjør på avtalt forfallsdag.

Artikkel 70

Tilfeller der betalingsmottakerens ikke har noen betalingskonto hos yteren av betalings-tjenester

Når betalingsmottakeren ikke har noen betalingskonto hos yteren av betalingstjenester, skal midlene gjøres tilgjengelig for betalingsmottakeren av den yteren av betalingstjenester som mottar midlene for betalingsmottakeren innen den fristen som er omhandlet i artikkel 69.

Artikkel 71

Konter plassert på en betalingskonto

Når en forbruker plasserer konter på en betalingskonto hos en yter av betalingstjenester i valutaen til denne betalingskontoen, skal yteren av betalingstjenester sikre at beløpet blir gjort tilgjengelig og at valuteringsdato blir satt umiddelbart etter mottakstidspunktet for midlene. Når brukeren av betalingstjenesten ikke er en forbruker, skal

beløpet bli gjort tilgjengelig og valuteringsdato satt til senest neste virkedag etter mottak av midlene.

Artikkel 72

Nasjonal betalingstransaksjoner

For nasjonale betalingstransaksjoner kan medlemsstatene fastsette kortere perioder for lengste utførelsestider enn de som er fastsatt i dette avsnitt.

Artikkel 73

Midlers valuteringsdato og tilgjengelighet

1. Medlemsstatene skal sikre at krediteringsvaluteringsdatoen for betalingsmottakerens betalingskonto ikke er senere enn den virkedag beløpet for betalingstransaksjonen blir kreditert kontoen til betalingsmottakerens yter av betalingstjenester.
Betalingsmottakerens yter av betalingstjenester skal påse at beløpet for betalingstransaksjonen er stilt til betalingsmottakerens disposisjon umiddelbart etter at dette beløpet er kreditert kontoen til betalingsmottakerens yter av betalingstjenester.
2. Medlemsstatene skal sikre at debiteringsvaluteringsdatoen for betalerens betalingskonto ikke er tidligere enn det tidspunkt da beløpet for betalingstransaksjonen blir debittert denne betalingskontoen.

Avsnitt 3

Ansvar

Artikkel 74

Ukorrekte entydige identifikasjonskoder

1. Dersom en betalingsordre blir utført i samsvar med den entydige identifikasjonskoden, skal betalingsordren anses for å være utført på korrekt måte med hensyn til den betalingsmottaker som angis ved den entydige identifikasjonskoden.
2. Dersom den entydige identifikasjonskoden som brukeren av betalingstjenesten har oppgitt, ikke er korrekt, skal yteren av betalingstjenester være uten ansvar i henhold til artikkel 75 for manglende eller mangelfull utførelse av betalingstransaksjonen.

Betalerens yter av betalingstjenester skal imidlertid gjøre rimelige anstrengelser for å gjenvinne de midler som er involvert i betalingstransaksjonen.

Dersom det er avtalt i rammekontrakten, kan yteren av betalingstjenester belaste brukeren

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

av betalingstjenesten med gebyrer for gjenvinningen.

3. Dersom brukeren av betalingstjenesten gir annen informasjon i tillegg til det som er omhandlet i artikkel 37 nr. 1 bokstav a) eller artikkel 42 nr. 2 bokstav b), skal yteren av betalingstjenester bare være ansvarlig for utførelsen av betalingstransaksjoner i samsvar med den entydige identifikasjonskoden som er oppgitt av brukeren av betalingstjenesten.

Artikkel 75

Manglende eller mangelfull utførelse

1. Når en betalingsordre er initiert av betaleren, skal dennes yter av betalingstjenester, men uten at det berører artikkel 58, artikkel 74 nr. 2 og nr. 3 og artikkel 78, være ansvarlig overfor betaleren for korrekt utførelse av betalingstransaksjonen, med mindre yteren av betalingstjenester kan bevise overfor betaleren og, der dette er relevant, overfor betalingsmottakerens yter av betalingstjenester at betalingsmottakerens yter av betalingstjenester mottok beløpet for betalingstransaksjonen i samsvar med artikkel 69 nr. 1, og i så fall skal betalingsmottakerens yter av betalingstjenester være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for korrekt utførelse av betalingstransaksjonen.

Når betalerens yter av betalingstjenester er ansvarlig i henhold til første ledd, skal denne uten unødig opphold tilbakebetale til betaleren beløpet for den ikke utførte eller mangelfulle betalingstransaksjonen og, der dette er relevant, gjenopprette den debiterte betalingskontoen til den tilstanden den ville ha hatt dersom den mangelfulle betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

Når betalingsmottakerens yter av betalingstjenester er ansvarlig i henhold til første ledd, skal denne umiddelbart sette beløpet for betalingstransaksjonen til betalingsmottakerens disposisjon og, der dette er relevant, kreditere betalingsmottakerens betalingskonto med det tilsvarende beløpet.

I tilfelle av en ikke utført eller mangelfullt utført betalingstransaksjon der betalingsordren er initiert av betaleren, skal dennes yter av betalingstjenester, uansett ansvar i henhold til dette nummer, på anmodning gjøre umiddelbare anstrengelser for å spore betalingstransaksjonen og varsle betaleren om resultatet av dette.

2. Når en betalingsordre er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, skal dennes yter av betalingstjenester, men uten at det berører

artikkel 58, artikkel 74 nr. 2 og nr. 3 samt artikkel 78, være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for korrekt overføring av betalingsordren til betalerens yter av betalingstjenester i samsvar med artikkel 69 nr. 3. Når betalingsmottakerens yter av betalingstjenester er ansvarlig i henhold til dette ledd, skal denne umiddelbart overføre på nytt vedkommende betalingsordre til betalerens yter av betalingstjenester.

I tillegg skal betalingsmottakerens yter av betalingstjenester, men uten at det berører artikkel 58, artikkel 74 nr. 2 og nr. 3, og artikkel 78, være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for å håndtere betalingstransaksjonen i samsvar med sine plikter i henhold til artikkel 73. Der betalingsmottakerens yter av betalingstjenester er ansvarlig i henhold til dette ledd, skal denne påse at beløpet for betalingstransaksjonen er stilt til betalingsmottakerens disposisjon umiddelbart etter at dette beløpet er kreditert kontoen til betalingsmottakerens yter av betalingstjenester.

I tilfelle av en ikke utført eller mangelfullt utført betalingstransaksjon som betalingsmottakerens yter av betalingstjenester ikke er ansvarlig for i henhold til første og annet ledd, skal betalerens yter av betalingstjenester være ansvarlig overfor betaleren. Når betalerens yter av betalingstjenester på denne måten er ansvarlig, skal denne, når dette er relevant og uten unødig opphold, tilbakebetale til betaleren beløpet for den ikke utførte eller mangelfulle betalingstransaksjonen og gjenopprette den debiterte betalingskontoen til den tilstanden den ville ha hatt dersom den mangelfulle betalingsstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

I tilfelle av en ikke utført eller mangelfullt utført betalingstransaksjon der betalingsordren er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, skal dennes yter av betalingstjenester uansett ansvar i henhold til dette nummer, på anmodning gjøre umiddelbare anstrengelser for å spore betalingstransaksjonen og varsle betalingsmottakeren om resultatet av dette.

3. I tillegg skal ytere av betalingstjenester ha ansvar overfor sine respektive brukere av betalingstjenester for alle gebyrer som de måtte være ansvarlige for, og for alle renter som brukeren av betalingstjenesten blir pålagt som følge av en ikke utført eller mangelfullt utført betalingstransaksjon.

Artikkel 76

Ytterligere økonomisk kompensasjon

All økonomisk kompensasjon i tillegg til den som er fastsatt i henhold til dette avsnitt, kan fastsettes i samsvar med den lovgivning som er relevant for den kontrakten som er inngått mellom brukeren av betalingstjenesten og dennes yter av betalings-tjenester.

Artikkel 77

Klagerett

1. Når ansvaret til en yter av betalingstjenester i henhold til artikkel 75 har sin årsak hos en annen yter av betalingstjenester eller hos en mellommann, skal vedkommende yter av betalingstjenester eller mellommann kompensere den første yteren av betalingstjenester for eventuelle tap denne måtte ha pådratt seg eller summen som måtte være utbetalt i henhold til artikkel 75.
2. Ytterligere økonomisk kompensasjon kan fastsettes i samsvar med avtaler mellom ytere av betalingstjenester og/eller mellommenn og den lovgivning som er relevant for avtaler som inngås mellom disse.

Artikkel 78

Ansvarsfritak

Ansvar i henhold til kapittel 2 og 3 får ikke anvendelse i tilfeller av unormale og uforutsette omstendigheter utover den av partenes kontroll som vil påberope seg anvendelsen av disse omstendighetene, og hvis konsekvenser ville ha vært uunngåelige til tross for alle anstrengelser for unngå dem, eller der en yter av betalingstjenester er bundet av andre juridiske plikter som omfattes av nasjonal lovgivning eller Fellesskapets regelverk.

Kapittel 4

Vern av personopplysninger

Artikkel 79

Vern av personopplysninger

Medlemsstatene skal tillate behandling av personopplysninger av betalingssystemer og ytere av betalingstjenester når dette er nødvendig for å sikre forbygging, etterforskning og avsløring av betalingsbedragerier. Behandling av slike personopplysninger skal skje i samsvar med direktiv 95/46/EF.

Kapittel 5

Utenrettslige ordninger for tvisteløsning vedrørende klageadgang og erstatning

Avsnitt 1

Klageordninger

Artikkel 80

Klager

1. Medlemsstatene skal sikre at det etableres ordninger som tillater brukere av betalingstjenester og andre berørte parter, inkludert forbrukersammenslutninger, å legge fram klager for vedkommende myndigheter med hensyn til ytere av betalingstjenesters påståtte overtredelser av bestemmelsene i nasjonal lovgivning for gjennomføring av bestemmelsene i dette direktiv.
2. Der dette er hensiktsmessig og uten at det berører retten til å bringe inn saken for en domstol i samsvar med nasjonal prosessrett, skal svaret fra vedkommende myndigheter underrette klageren om muligheten for utenrettslige ordninger vedrørende klageadgang og erstatning fastsatt i samsvar med artikkel 83.

Artikkel 81

Sanksjoner

1. Medlemsstatene skal fastsette regler for sanksjoner ved overtredelse av nasjonale bestemmelser som er vedtatt i henhold til dette direktiv, og skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de blir gjennomført. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.
2. Medlemsstatene skal varsle Kommisjonen om reglene omhandlet i nr. 1 og om vedkommende myndigheter omhandlet i artikkel 1 innen 1. november 2009 og skal varsle Kommisjonen umiddelbart om eventuelle senere endringer som påvirker disse.

Artikkel 82

Vedkommende myndigheter

1. Medlemsstatene skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de klageordninger og sanksjoner som er fastsatt i henholdsvis artikkel 80 nr. 1 og artikkel 81 nr. 1, blir administrert av de myndigheter som har ansvar for å sikre at bestemmelsene i nasjonal lovgivning vedtatt i henhold til kravene i dette avsnitt, blir overholdt.
2. I tilfeller av overtredelse eller mistanke om overtredelse av bestemmelsene i nasjonal lov-

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

givning vedtatt i henhold til avdeling III og IV, skal vedkommende myndigheter som omhandlet i nr. 1, være de myndigheter i hjemstaten til yteren av betalingstjenester, bortsett fra når det gjelder agenter og filialer som drives i henhold til etableringsadgangen, der vedkommende myndigheter skal være vedkommende myndigheter i vertsstaten.

Avsnitt 2

Utenrettslige ordninger vedrørende erstatning

Artikkel 83

Utenrettslig erstatning

1. Medlemsstatene skal sikre at fyllestgjørende og effektive utenrettslige ordninger vedrørende klageadgang og erstatning for tvisteløsning mellom brukere av betalingstjenester og deres ytere av betalingstjenester blir innført for tvister vedrørende rettigheter og plikter som oppstår i henhold til dette direktiv, men der eksisterende organer kan benyttes der dette er hensiktsmessig.
2. Når det gjelder tverrnasjonale tvister, skal medlemsstatene påse at de nevnte organene samarbeider aktivt for å løse slike tvister.

Avdeling V

Gjennomføringstiltak og betalingskomité

Artikkel 84

Gjennomføringstiltak

For å ta hensyn til den teknologiske utviklingen og markedsutviklingen innen betalingstjenester og for å sikre en ensartet anvendelsen av dette direktiv, kan Kommisjonen, i samsvar med framgangsmåten med forskriftskomite med kontroll som omhandlet i artikkel 85 nr. 2, vedta gjennomføringstiltak utformet for å endre ikke grunnleggende bestemmelser i dette direktiv og i tilknytning til følgende:

- a) Tilpassing av listen over virksomheter i vedlegget, i samsvar med artikkel 2-4 og artikkel 16,
- b) endring av definisjonen av svært små foretak i henhold til artikkel 4 nr. 26, i samsvar med en endring av rekommandasjon 2003/361/EF,
- c) ajourføring av beløpene fastsatt i artikkel 26 nr. 1 og artikkel 61 nr. 1, for å ta hensyn til inflasjon og betydelig markedsutvikling.

Artikkel 85

Komité

1. Kommisjonen skal bistås av en betalingskomité.
2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5a nr. 1-4 og artikkel 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.

Avdeling VI

Sluttbestemmelser

Artikkel 86

Full harmonisering

1. Uten at det berører artikkel 30 nr. 2, artikkel 33, artikkel 34 nr. 2, artikkel 45 nr. 6, artikkel 47 nr. 3, artikkel 48 nr. 3, artikkel 51 nr. 2, artikkel 52 nr. 3, artikkel 53 nr. 2, artikkel 61 nr. 3 og artikkel 72 og 88 i den utstrekning dette direktiv inneholder harmoniserte bestemmelser, skal medlemsstatene ikke beholde eller innføre andre bestemmelser enn de som er fastsatt i dette direktiv.
2. Når en medlemsstat gjør bruk av noen av alternativene omhandlet i nr. 1, skal den underrette Kommisjonen om dette, samt om eventuelle senere endringer. Kommisjonen skal offentliggjøre slik informasjon på et nettsted eller på andre lett tilgjengelige måter.
3. Medlemsstatene skal sikre at ytere av betalingstjenester ikke fraviker de bestemmelser i nasjonal lovgivning som gjennomfører eller som tilsvarer bestemmelsene i dette direktiv til skade for brukere av betalingstjenester, bortsett fra der dette uttrykkelig er tillatt.

Ytere av betalingstjenester kan imidlertid bestemme å gi brukere av betalingstjenester mer fordelaktige vilkår.

Artikkel 87

Revisjon

- Senest 1. november 2012 skal Kommisjonen legge fram for Europaparlamentet, Rådet, Den europeiske økonomiske og sosiale komité og Den europeiske sentralbank en rapport om gjennomføring og virkning av dette direktiv, særlig med hensyn til
- et mulig behov for å utvide direktivets virkeområde til betalingstransaksjoner i alle valutaer og til betalingstransaksjoner der bare en av yterne av betalingstjenester befinner seg i Fellesskapet,
 - anvendelsen av artikkel 6, 8 og 9 vedrørende forsvarlige krav til betalingsinstitusjoner, sær-

- lig med hensyn til krav til ansvarlig kapital og til sikringskrav (øremerking),
- mulige virkninger av at betalingsinstitusjoner gir kreditt knyttet til betalingstjenester, som fastsatt i artikkel 16 nr. 3,
 - mulige virkninger som godkjenningskravene til betalingsinstitusjoner måtte ha på konkurransen mellom betalingsinstitusjoner og andre ytere av betalingstjenester, samt på hindringer for markedsadgang for nye ytere av betalings-tjenester,
 - anvendelsen av artikkel 34 og 53 og et mulig behov for å endre virkeområdet for dette direktiv med hensyn til betalingsinstrumenter med lave beløp og elektroniske penger, og
 - anvendelsen og virkningen av artikkel 69 og 75 for alle typer betalingsinstrumenter,

fulgt, der dette er hensiktsmessig, av et forslag om revisjon av dette direktiv.

Artikkel 88

Overgangsbestemmelser

1. Uten at det berører direktiv 2005/60/EF eller andre relevante deler av Fellesskapets regelverk skal medlemsstatene tillate juridiske personer som før 25. desember 2007 og i samsvar med gjeldende nasjonal lovgivning, har påbegynt virksomhet som betalingsinstitusjoner i henhold til dette direktiv, å fortsette med slik virksomhet i vedkommende medlemsstat fram til 30. april 2011 uten tillatelse i henhold til artikkel 10. Alle slike personer som ikke har fått tillatelse innen denne fristen, skal i samsvar med artikkel 29 forbys å yte betalingstjenester.
2. Uten hensyn til nr. 1 skal det gis unntak fra kravet om tillatelse i henhold til artikkel 10 til finansinstitusjoner som har påbegynt virksomheter som oppført i vedlegg I nr. 4 til direktiv 2006/48/EF og oppfyller vilkårene i artikkel 24 nr. 1 første ledd bokstav e) i nevnte direktiv i samsvar med nasjonal lovgivning før 25. desember 2007. Disse skal imidlertid varsle vedkommende myndigheter i hjemstaten om slik virksomhet innen 25. desember 2007. Slik varsel skal videre omfatte opplysninger som viser at de opptrer i overensstemmelse med artikkel 5 bokstav a), d), g)-i), k) og l) i dette direktiv. Når vedkommende myndigheter er overbevist om at disse kravene er overholdt, skal de berørte finansinstitusjonene registreres i samsvar med artikkel 13 i dette direktiv. Medlemsstatene kan tillate at deres vedkommende

myndigheter gir unntak for disse finansinstitusjonene fra kravene i henhold til artikkel 5.

3. Medlemsstatene kan bestemme at juridiske personer som omhandlet i nr. 1 automatisk skal gis tillatelse og innføres i registeret som fastsatt i artikkel 13 dersom vedkommende myndigheter allerede har fått dokumentert at kravene i artikkel 5 og 10 er overholdt. Vedkommende myndigheter skal underrette de berørte foretakene før slik tillatelse blir gitt.
4. Uten at det berører direktiv 2005/60/EF eller andre relevante deler av Fellesskapets regelverk kan medlemsstatene tillate fysiske eller juridiske personer som har påbegynt virksomhet som betalingsinstitusjoner i henhold til dette direktiv, i samsvar med nasjonal lovgivning som var gjeldende før 25. desember 2007 og som kan få unntak i henhold til artikkel 26, å fortsette slik virksomhet i vedkommende medlemsstat i en overgangsperiode som ikke er lenger enn 3 år uten å få unntak i samsvar med artikkel 26 og innføring i registeret fastsatt i artikkel 13. Alle slike personer som ikke har fått unntak innen denne perioden, skal i samsvar med artikkel 29 forbys å yte betalingstjenester.

Artikkel 89

Endring av direktiv 97/7/EF

Artikkel 8 i direktiv 97/7/EF oppheves.

Artikkel 90

Endring av direktiv 2002/65/EF

I direktiv 2002/65/EF gjøres følgende endringer:

1. I artikkel 4 skal nytt ledd lyde:
 - «5. Der europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked²⁸ og skal nyttast, skal føresegnene om opplysningar i medhald av artikkel 3 nr. 1 i dette direktivet, bortsett frå nr. 2 bokstav c)-g), nr. 3 bokstav a), d) og e) og nr. 4 bokstav b), bytast ut med artikkel 36, 37, 41 og 42 i det nemnde direktivet.»
2. Artikkel 8 oppheves.

Artikkel 91

Endring av direktiv 2005/60/EF

I direktiv 2005/60/EF gjøres følgende endringer:

1. Artikkel 3 nr. 2 bokstav a) skal lyde:

²⁸ TEU L 319 av 5.12.2007, s. 1

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

«a) et annet foretak enn en kredittinstitusjon som utfører en eller flere av de virksomhetene som er oppført i nr. 2-12 og nr. 14 i vedlegg I til direktiv 2006/48/EF, herunder virksomhet som vekslekontorer ("bureaux de change"),»

2. I artikkel 15 skal nr. 1 og 2 lyde:

«1. Dersom en medlemsstat tillater at kreditt- og finansinstitusjoner som omhandlet i artikkel 2 nr. 1 punkt 1) eller punkt 2) og som befinner seg på medlemsstatens territorium, benytter seg av en tredjemann innenlands, skal vedkommende medlemsstat i så fall tillate at institusjoner og personer som omhandlet i artikkel 2 nr. 1 og befinner seg på medlemsstatens territorium, i samsvar med artikkel 14 anerkjenner og godtar resultatet av den kundekontrollen som kreves i henhold til artikkel 8 nr. 1 bokstav a)-c), og som utføres i samsvar med dette direktiv av en institusjon som omhandlet i artikkel 2 nr. 1 punkt 1) eller punkt 2) i en annen medlemsstat, med unntak av vekslekontorer og betalingsinstitusjoner som definert i artikkel 4 nr. 4 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked²⁹, som i hovedsak yter de betalingstjenestene som er oppført i nr. 6 i vedlegget til nevnte direktiv, herunder fysiske og juridiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 26 i nevnte direktiv, og som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 16 og 18 i dette direktiv, selv om dokumentene eller opplysningene som disse kravene er basert på, er forskjellige fra de som kreves i den medlemsstat som kunden blir henvist til.

2. Dersom en medlemsstat tillater vekslekontorer som omhandlet i artikkel 3 nr. 2 bokstav a) og betalingsinstitusjoner som definert i artikkel 4 nr. 4 i direktiv 2007/64/EF, som i hovedsak yter der betalingstjenestene som oppført i nr. 6 i vedlegget til nevnte direktiv og som befinner seg på medlemsstatens territorium og benytter seg av en tredjemann innenlands, skal vedkommende medlemsstat i så fall tillate dem å anerkjenne og godta, i samsvar med artikkel 14 i dette direktiv, resultatet av en kundekontroll som fastsatt i artikkel 8 nr. 1 bokstav a)-c), utført i samsvar med dette direktiv av samme kategori institusjon i en annen med-

lemsstat og som oppfyller kravene fastsatt i artikkel 16 og 18 i dette direktiv, selv om dokumentene eller opplysningene som disse kravene er basert på, er forskjellige fra de som kreves i medlemsstaten som kunden blir henvist til.»

3. Andre setning i artikkel 36 nr. 1 oppheves.

Artikkel 92

Endring av direktiv 2006/48/EF

I vedlegg I til direktiv 2006/48/EF gjøres følgende endringer:

1. Nytt nr. 4 skal lyde:

«4) Betalingstjenester som definert i artikkel 4 nr. 3 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked³⁰.»

2. Nytt nr. 5 skal lyde:

«5) Utstedelse og forvaltning av andre betalingsmidler (f.eks. reisesjekker og bankremisser) i den utstrekning denne virksomheten ikke omfattes av nr. 4».

Artikkel 93

Oppheving

Direktiv 97/5/EF oppheves med virkning fra 1. november 2009.

Artikkel 94

Innarbeiding i nasjonal lovgivning

1. Medlemsstatene skal innen 1. november 2009 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som blir vedtatt på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 95

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

²⁹ EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1

³⁰ EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 114/2008 av 7. november 2008 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked

Artikkel 96

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utfordiget i Strasbourg, 13. november 2007.

For Europaparlamentet

For Rådet

H.-G. PÖTTERING

M. LOBO ANTUNES

President

Formann

Vedlegg

Betalingstjenester (definisjon 3 i artikkel 4)

1. Tjenester som gjør at kontanter kan plasseres på en betalingskonto, samt alle operasjoner som kreves for å drive en betalingskonto.
2. Tjenester som gjør at kontanter kan tas ut fra en betalingskonto, samt alle operasjoner som kreves for å drive en betalingskonto.
3. Utførelse av betalingstransaksjoner, herunder overføringer av midler på en betalingskonto, med brukerens yter av betalingstjenester eller med en annen yter av betalingstjenester:
 - Utførelse av direkte debiteringer, inkludert direkte engangsdebiteringer,
- utførelse av betalingstransaksjoner ved bruk av et betalingskort eller en tilsvarende innretning,
- utførelse av pengeoverføringer, herunder faste betalingsordrer.
4. Utførelse av betalingstransaksjoner der midlene er omfattet av en kredittgrense for brukeren av betalingstjenesten:
 - Utførelse av direkte debiteringer, inkludert direkte engangsdebiteringer,
 - utførelse av betalingstransaksjoner ved bruk av et betalingskort eller en tilsvarende innretning,
 - utførelse av kredittoverføringer, herunder faste betalingsordrer.
5. Utstedelse og/eller anskaffelse av betalingsinstrumenter.
6. Pengeoverføringer.
7. Utførelse av betalingstransaksjoner der betalere samtykker i å utføre en betalingstransaksjon blir gitt ved hjelp av en telekommunikasjons-, digital- eller IT-innretning og betalingen blir foretatt til operatøren av telekommunikasjonsinnretningen, IT-systemet eller nettverket, som bare opptrer som mellommann mellom brukeren av betalingstjenesten og leverandøren av varene og tjenestene.
